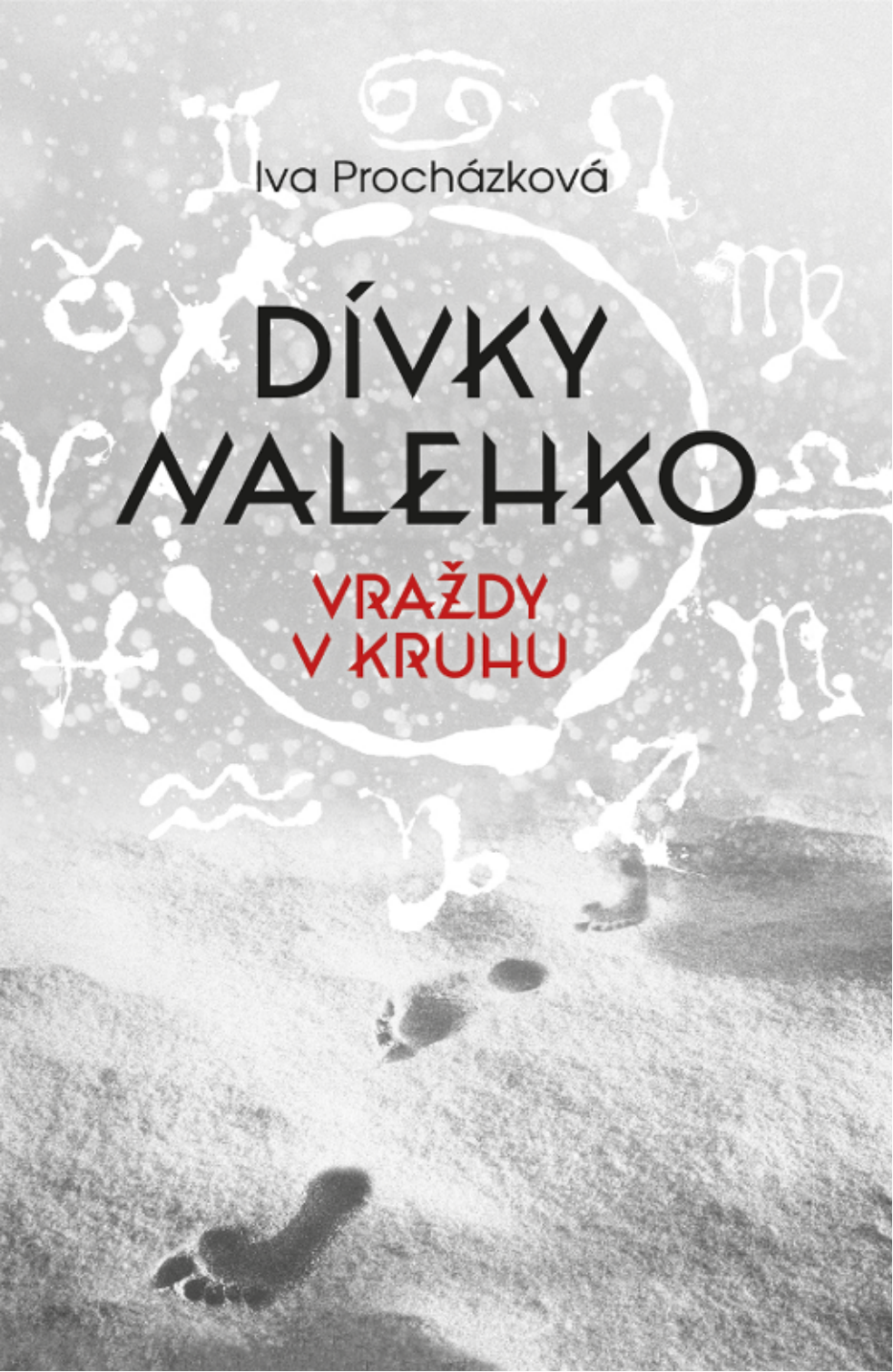


Iva Procházková

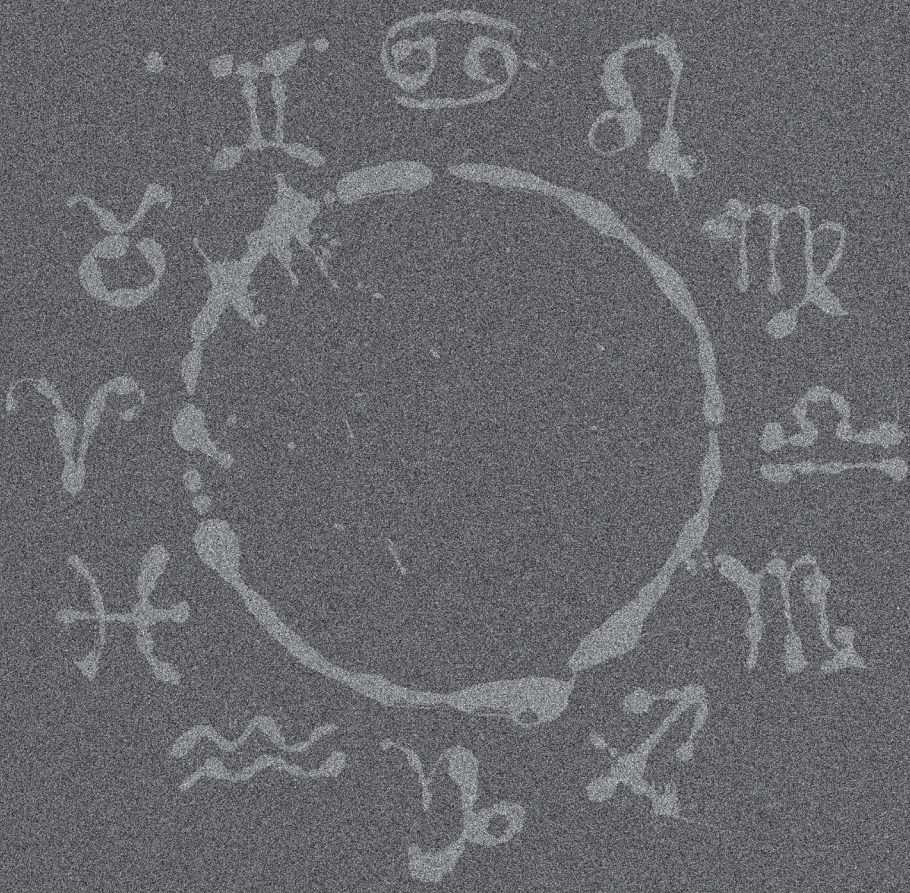
DÍVKY NALEHKO

VRAŽDY
V KRUHU



PASEKA

Iva Procházková
DÍVKY NALEHKO
Vraždy v kruhu



Iva Procházková

DÍVKY NALEHKO

VRAŽDY
V KRUHU



PASEKA

DÍVKY NALEHKO

Copyright © Iva Procházková, 2016

ISBN 978-80-7432-772-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-3432-810-7 (epub)

ISBN 978-80-3432-812-1 (mobi)

ISBN 978-80-3432-811-4 (pdf)

Všude matky. Tamara jim nevěnovala pozornost, ale nemohla je nevidět. Matky byly každodenní všudypřítomnou množinou Prahy. Množinou, ke které nikdy nepatřila a nikdy už... Povedlo se jí myšlenku včas zachytit a zbavit hořkosti. Při poslední zpovědi jí otec Daniel poradil, jak má se svým pocitem zacházet. Přijmout ho jako přirozeného průvodce změny.

„Stojíte ve frontě?“ zeptal se jí starý muž s vyplněnou sázenkou v ruce.

„Ne, promiňte.“ Ukročila stranou, aby muži udělala místo, a zalétla pohledem k pokladně. Ondřej už platil. Naklánel otevřenou peněženku nad pult, neobratně počítal vysypané mince. Ještě v létě mu Tamara při placení pomáhala, ale dostal se do dalšího stadia rehabilitace, kdy museli podporovat nácvik soběstačnosti.

„Dal jste mi jenom dvacet korun,“ slyšela prodavačův hlas. Prozrazoval špatně ovládanou netrpělivost. „Ještě sto.“

Ondřej něco odpovídal, ale nebylo mu rozumět. Hledal Tamaru pohledem. Rychle sklopila oči k časopisům na stojanu, aby nepoznal, že ho sledovala. „Ustavičná kontrola není správná. Dovolte mu chyby, nehlídejte ho pořád,“ napomínal ji psychoterapeut, ke kterému Ondřej chodil. „Váš soucit ho oslabuje. Můžete manžela litovat, ale nedávejte mu to najevo.“ Snažila se, ale ne vždy s úspěchem.

„Říká, že mi chybí sto korun.“ Ondřej stál vedle ní s otevřenou peněženkou.

„Dej mu tu dvoustovku,“ poradila.

„Jakou dvoustovku?“

Tamara si od něj peněženku vzala a prohlédla všechny přepážky. V záhybu kapsičky na drobné objevila zapadlou korunu. Nic víc. Bankovka v peněžence nebyla. Překvapilo ji to.

„Budete ten tiket chtít, nebo ne?“ slyšela prodavačův už nezakrytě podrážděný hlas. Sáhla do vlastní peněženky, našla stokorunu, podala ji Ondřejovi. Zatímco se vracel k pultu, aby sázkový tiket doplatil, znovu jeho peněženku prohledala. Bankovka, kterou si do ní předevcírem vložil, byla pryč. Tamara vyzkoušela zavírací cvoček. Maličko se vzpíral, bylo nutné na něj zatlačit. Ondřej peníze nejspíš vytrousil. Síla jeho úchopu a jemná motorika prstů byly pořád chabé. Denodenně však cvičil a Doubravka tvrdila, že se funkce rukou zlepšují a můžou se dostat takřka k normálu. Tamara jí věřila. Doubravka byla výborná fyzioterapeutka a uměla motivovat. Bez ní by se Ondřej nikdy nedostal takhle daleko.

I teď, tři roky po úrazu, dělal pokroky. Rehabilitační pracovníci mu zavedli částečně samostatný režim a Tamara začala chodit na poloviční úvazek do práce. „Kdy přijdeš?“ ptával se jí denně, když odcházela, a ona mu čas svého příchodu pokaždé nastavila na ciferníku dětských papírových hodin. V její nepřítomnosti je porovnával s kuchyňskými, a pokud se zpozdila třeba jen o pět minut, okamžitě jí telefonoval. Když u něj byla Anh (ztřeštěná, ale asistovala mu už rok a půl, takže si na ni zvykl – trochu až příliš), tak Tamaru nepostrádal, úplnou samotu však snášel obtížně. Zavolal třeba uprostřed dopoledne. „Mně to tak pomalu utíká,“ svěřoval se, v hlase potlačovaný pláč. „Nemůžeš přijet?“ Nechoval se jako pětáctyřicetiletý muž, ale jako dítě v předškolním věku. „Hned jsem u tebe,“ slíbila pokaždé, všeho nechala a jela domů. Výraz, s nímž jí otevíral dveře, byl odměnou za všechny problémy, které si svou pracovní neukázněností způsobila.

„Nic mi nevrátil.“ Opět stál u ní, mluvil šeptem, přes rameno se ohlížel k pultu, kde už prodavač obsluhoval dalšího zákazníka.

„Dal jsi mu sto dvacet korun.“

„A to je správně?“

Jeho tvář prozrazovala nejistotu. Tamara si na ni dávno zvykla, Ondřejův *předúrazový* obličej už zapomínala. Když se občas dívala na jejich svatební foto, nemohla se ubránit dojmu, že vedle ní v obřadní síni stojí cizinec. Přitažlivý muž s inteligentním čelem a sebevědomýma očima, linku úst usměvavě zvlněnou, a přesto ukazující rozhodnost. Právě rozhodnost, sebevědomí a inteligence byly vlastnosti, pro které si Ondřeje vybrala. Líbilo se jí, jak se dovedl prosadit a s jakou samozřejmostí přebíral zodpovědnost. Byl rozený lídr. Převahu, kterou cítil nad svým okolím, kompenzoval humorem – poněkud sarkastickým, ale ne zlým. Smál se rád a v jeho smíchu byla síla. Tenkrát. Kdo ho viděl dnes, těžko věřil, že je to tentýž člověk. Nepředvídatelný Boží plán a nepředvídatelná porucha na hydraulickém jeřábu z něj udělaly jinou osobnost.

„Předevčím sis do peněženky dával dvě stě korun. To je celkem dost peněz,“ vrátila se ke ztracené bankovce, zatímco opouštěli trafikou a kráčeli k východu z pasáže.

„Jak se tam vešly?“ zeptal se s údivem.

„Byla to jedna bankovka.“

„Jakto jedna?“ Nechápatě na ni hleděl.

„Ondro, bankovky jsou různé, ukazovali jsme si je, pamatuješ? Tahle byla oranžová s obrázkem fousatého chlapa. Měla hodnotu dvě stě korun,“ vysvětlovala trpělivě, ale s pocitem marnosti. Samostatné zacházení s financemi ještě evidentně nebylo na pořadu dne.

„Když vyhrajeme spousty milionů, tak na jednom fousatém chlapovi nesejde,“ prohlásil a svým bujarým tónem Tamaru přiměl k úsměvu. Přestala ztrátu dvoustovky řešit.

„Za co ty miliony utratíme?“ zeptala se.

„Pojedeme na celý rok k moři,“ odpověděl okamžitě.
„Tam, jak jsou ty velké vlny.“

Kdyby vyhráli čtvrté nebo třetí pořadí, mohli by si opravdu splnit nějaký sen, třeba častější pobyty u moře. „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce,“ odpověděl otec Daniel, když se ho Tamara ptala, co si o hazardu myslí. Pochopila. Člověka nejvíc ovlivňuje, na co se v myšlenkách nejvíc upíná. Její ani Ondřejova mysl se k výhře neupínala. Eurojackpot pro ně nebyl nic než zábava. Věnovali mu pozornost pár minut týdně, nikdy nevsadili víc než dva sloupečky.

„Podívej!“ Zastavila se před květinářstvím a kývla hlavou k tabulce se jménem. „Kdo má dneska svátek?“

Upřeně se na tabulku zahleděl. Po úrazu se učil všechno od nuly: jíst, chodit, mluvit. Později i číst a psát. Cesty, kudy dřív proudila slova, se vytratily, mozek si musel hledat nové. Doktoři Tamaře vysvětlili, že rozsah poranění levé hemisféry je značný, něco už zůstane trvale ztraceno. „Kromě ztrát se ale můžou objevit i nálezy,“ upozorňovali. Měli pravdu. Komplex inženýrských znalostí se rozpadl, Ondřej se musel rozloučit se svými matematickými schopnostmi a jen pracně si obnovoval verbální myšlení, ale zároveň se mu zlepšila zraková vnímavost a vytríbil se sluch. Začal být citlivější vůči hudbě, výtvarnému umění i vůči náladám jiných lidí. Pravá mozková hemisféra převzala vedení.

„On-dře-j,“ přečetl pomalu jméno na tabulce. Záblesk pochopení mu rozjasnil obličej. „Já mám svátek!“

Ráno hned po probuzení mu Tamara pogratalovala a u snídaně všechno důkladně probrali. Chystali se jeho jmeniny oslavit s Doubravkou, která v průběhu tříleté rehabilitace přerostla úlohu fyzioterapeutky a stala se přítelkyní. Skoro členem rodiny. Žádná důležitá událost se bez ní neobešla. Ondřej se na oslavu těšil, ale přes den mu všechno vypadlo z hlavy. Jako obvykle.

„Doubravka chystá nějaké překvapení,“ připomněla mu.
„Nedivila bych se, kdyby přinesla dort.“

„Doubravka je moc fajn,“ řekl. *Fajn* se stalo pevnou součástí jeho nové, pracně vytvořené slovní zásoby. *Moc fajn* vyjadřovalo nejvyšší ocenění. „Koupíme jí kytku.“

Nečekal na Tamařinu reakci, vtáhl ji za ruku do květinářství, rozhlížel se. Nakonec vybral chryzantémy.

„Dobře je zabalte,“ nabádal prodavačku. „Aby nezmrzly.“

Na poslední listopadový den se udělalo mimořádně chladno. Pražské střechy jiskřily mrazem, ve vzduchu poletovaly drobné vločky, na schodech před kostelem se už začínal tvořit sněhový koberec. *Když na svatého Ondřeje sněží, sníh dlouho poleží*, tvrdila lidová pranostika. Globální změny klimatu sice zkušenosti předků zpochybnily, takže už na ně nebylo spolehnutí, ale pořád v sobě nesly něco magického. Tamaře zněly jako zaklínadla: *Mráz svatého Ondřeje ovsu, žito nepřeje. Dá-li Ondřej mrazy, Anežka dá slzy. Padá-li sníh na Ondřeje, hrdlička už nezapěje...* Nakladatelství, ve kterém byla zaměstnaná, vydávalo kalendáře, soubory lidové poezie a přísloví, diáře s citáty. Tamara svou redakční práci zbožňovala. Celý život sbírala moudré myšlenky. Po babičce podědila stářím zežloutlý sešitek plný úsloví a rčení, sama během let nashromáždila tisíce dalších. Měly pro ni nezměrnou hodnotu. Nacházela v nich hloubku a útěchu pro každou situaci. Četla je i Ondřejovi, ale ten měl nejradši pohádky. Poslouchal je s dětským úžasem. Některé ho děsily. Vnímal kruté příběhy přímočaře, jako kdyby šlo o násilí páchané tady a teď.

„Představ si, ta ježibaba chtěla Jeníčka a Mařenku upéct!“ vychrlil na Tamaru před několika dny, když se vrátila z práce. Zalykal se hrůzou a hněvem. „Byla zlá! Chtěla je strčit do pece! Ale děti tam místo toho strčily ježibabu. To taky neměly dělat. Víš, jak to muselo bolet?“ Měl oči plné slz, živě si smrt v ohni představoval. Pravá, nyní dominantní mozková hemisféra extrémně vystupňovala jeho schopnost empatie.

Vstoupil do zádveří kostela, podržel dveře, nechal Tamaru vejít do lodě. Zhluboka se nadechla. Kadidlo, tající vosk pod knoty svíček, zvlhlé kabáty, letitý prach usazený ve vráskách dřevěných lavic – všechno dohromady tvořilo směsici vůní, která se v posledních třech letech stala neodmyslitelnou součástí jejího života. Pomáhala jí neztratit perspektivu, vidět události ve správném měřítku. V *předúrazové* době pro ni nebylo náboženství téma. Ani pro Ondřeje. Neměli křesťanskou výchovu, do kostela to žádného z nich neťahlo. Ondřejovo zranění je obrátilo. Bez kariéry a tučného konta v bance se dalo existovat, bez naděje ne. Pokřižovali se, usedli. Když se ozvaly varhany, ucítila Ondřejovu ruku. Hladil jí koleno a vnitřní stranu stehna. Hudba pro něj byla katalyzátorem emocí, které potřeboval vyjádřit. Naklonil se, dal jí pusku na tvář.

„Mám tě rád.“

Oči mu jiskřily, v hlase neměl ani stopu lítosti. Dávno zapomněl, co bude zítra, jakému zákroku se Tamara musí podrobit, s jakou ztrátou se musí vyrovnat. Seděl vedle ní a byl šťastný. Jednoduše.

„Taky tě mám ráda,“ zašeptala a vrátila mu políbení. „Jsi fajn. Moc fajn, Ondro.“

Ještě víc se rozzářil. Tamara zavřela oči a pokusila se dosáhnout stejné prosté blaženosti jako její muž. Tísnivý pocit smutku tomu bránil, ale zacházela s ním podle rady otce Daniela. Byl přirozeným průvodcem změny, bez které by život nemohl existovat. A život, přes všechny útrapy, které s ním byly spojené, Tamaru těšil. I život bez dětí.

„Od-po-vědná redak-tor-ka Tamara Knot-ko-vá,“ slabikoval slova na poslední stránce knihy. Složitá slova. Znamenala jeho ženu. Zvedl k ní oči. Stála ve dveřích kuchyně a povídala si s Doubravkou. Určitě o dortu. Dort byl překvapení. Schovávaly ho před ním, neměl vědět, jak vypadá. Až po

večeři. Asi na něm bude čokoládou napsáno *Ondřej*. Měl rád čokoládu. Bezděčně polkl a zalistoval k místu, kde byla vložena šňůrka. Položil knihu před sebe, opřel lokty o stůl.

„Sně-hurka rost-la do krásy,“ přeříkával si šeptem. Znělo to povědomě, asi ta slova už četl. Přemístil pohled níž na stránku. „A zr-cadlo odpo-vědělo...“

Normální zrcadla neodpovídala. Tohle bylo kouzelné. Královna se ptala, kdo je nejkrásnější, a zrcadlo řeklo: Sně-hurka. Královnu to kdovíproč rozzuřilo. Proč se ptala, když nechtěla slyšet pravdu? „Protože chtěla, aby zrcadlo řeklo: Na světě i v zemi zdejší ty, královno, jsi nejkrásnější,“ vysvětlila mu Anička dnes ráno. Nebo včera. Anebo předevcírem. V čase bloudil, nedalo se v něm vyznat. Stejně jako ve jménech. Anička se ve skutečnosti nejmenovala Anička. Zvedl pohled od knížky, snažil se skutečné jméno své asistentky vylovit z paměti. Anita? Aneta? Anka? Anh! Jmenovala se Anh, ale to se mu vůbec nelíbilo. Anička se k ní hodilo víc. Anička, hezká holčička. Mohla by se jmenovat Sněhurka. Měla hebkou kůži, dlouhé řasy a vlasy... Živě se mu vrátil pocit blaha, jaký měl, když mu dovolila vzít pramen jejích vlasů do prstů a ustříhnout ho.

Začal rychleji dýchat. Cítil, jak mu tvrdne přirození, a položil si na ně ruku, ale uvědomil si to a zase ji dal pryč. Kdyby tu Anička byla a dovolila mu hladit ji, vystříkl by a ona by se smála. Ale nebyla tu. Měl jenom pramen jejích vlasů a voňavé kalhotky, jenže k nim teď nemohl. Před svou ženou a před Doubravkou je schovával. Anička nechtěla, aby věděly, že je má. Říkala, že by s tím nesouhlasily. Stejně jako s tím, že jí dává peníze. Znovu sklopil pohled ke knížce, ale byl příliš vzrušený, oči se nedokázaly zachytit textu. Musel si vzít kus papíru a podložit jím řádek, který četl.

„Krá-lov-na rozká-zala mys-liv-ci,“ slabikoval. I tohle místo mu znělo povědomě. Měl dojem, že brzy přijde něco děsivého, ale nevzpomínal si, co. To byl jeho problém. Cítil,

že má nějakou věc v hlavě, ale neuměl ji najít. Nešla vytáhnout, jenom kolem ní šmátral. Přitom cítil, jakou má podobu. Dokázal rozeznat, jestli je pěkná anebo škaredá, veselá nebo smutná. Někdy takové schované věci vnímal i v hlavě jiných lidí. Hlavně své ženy. Dnes v kostele byla Tamara smutná, ale neřekla mu proč. Nebo mu to řekla?

„Mys-li-vec vedl Sně-hur-ku dál a dál,“ četl a cítil, jak se mu ježí chloupky na ruce. Teď to přijde! Po zádech mu běžela hrůza nad tím, co se myslivec chystal udělat. Bylo to zlé. Moc zlé. Posunul papírovou podložku pod další řádek, ale neodvažoval se na něj upřít oči. Když tu zlou věc nepřechte, tak se nestane. Zůstane v knížce zalezlá jako věci v hlavě, které nejde vyndat. Jako jeho inženýrská chytrost. Zajímalo by ho, co inženýrská chytrost vlastně je. Něco s čísly. Se silou, která se nejmenuje síla, ale...

Těkal očima po pokoji, přemýšlel. Věděl, že v šuplíku černé skříně, které Tamara říká sekretář, leží důležitý papír. Ukazovala mu ho. Byl starý, ale pořád platil, tak jako platily staré fotografie, i když se lidi na nich sami sobě už nepodobali. Na papíru bylo napsáno *Diplom* a pod tím *Ondřej Knotek, inženýr energo-elektriky* nebo *elektro-energie* nebo něco takového. Tamara se mu snažila vysvětlit, co všechna ta slova znamenají, ale připadalo mu to složité. Moc a moc složité. Inženýr Knotek byl nad jeho chápání. Postavy v pohádkách nad jeho chápání nebyly, těm rozuměl. Ale některých se bál. Dělal se mu z nich vevnitř úzko. Těsno a úzko, až to bralo dech a tlačilo slzy do očí. „Ale no tak, vždyť je to jenom pohádka,“ utěšovala ho Anička. Myslela si, že pohádky nejsou skutečné. Pletla se. Ondřej cítil, že pohádky jsou pravda. To, co vyprávěly, se stalo a může znovu stát, možná se to dokonce zrovna děje. Teď. Ve stejnou chvíli, kdy on tu sedí. V tom byl čas záludný. Dělal toho hodně naráz, ale nikdy všechno neprozradil.

Oči mu zabloudily zpět ke knížce. „Za-vedl Sně-hur-ku do hlu-boké-ho lo... lesa,“ četl s námahou. V rozrušení mu

písmena splývala dohromady, hlava mu třeštila, srdce divoce bušilo. „Tam vy-táhl ost-rý nůž...“

A bylo to tady! Nemohl pokračovat. Věděl, k čemu má myslivec u sebe ostrý nůž, proč ho v hloubce lesa vytáhl. Bylo jasné, co přijde. Co by přišlo, kdyby četl dál. Rychle knížku zavřel. Srdce mu pořád splašeně bilo, ale hlava se zvolna uklidňovala. Zabránil nejhoršímu. Vstal a odnesl knížku ke knihovně. Postavil ji do řady a okolní knihy k ní těsně přitiskl. Už ji nebude číst. Nikdy už ji neotevře, nikdy už ji z knihovny nevytáhne. Nedovolí, aby z ní zlo vylezlo. Ozval se zvonek.

„To je kvůli odečtu vodoměru,“ zavolala Tamara z kuchyně. Pořád tam něco s Doubravkou kutily. To překvapení. Ten dort. „Ondro, otevřeš?“

„Už jdu!“

Šel do předsíně. Zvedl sluchátko domovního telefonu.

„Haló? Je tam někdo?“

„Pražské vodovody a kanalizace,“ ozval se z ulice ženský hlas. „Odečet vodoměru.“ „Pojďte nahoru,“ řekl Ondřej. Jak se může vzdálený hlas dostat telefonem k jeho uchu, nechápal, ale mluvit do sluchátka bylo zábavné. Rád to protahoval. „Bydlíme v prvním patře.“

Zmáčkl otvírač domovních dveří. Byl pyšný, že se s takovou složitou věcí naučil zacházet. Dřív prý uměl ovládat daleko složitější stroje. Předtím, než se uvolnilo to rameno jeřábu. Než vrazilo do okna kanceláře, kde Ondřej seděl, a všechnu inženýrskou chytrost mu zamáčklo do hlavy. Měl ji tam schovanou. „Co je schované, to se jednou zase najde,“ ujišťovala občas Tamara. Ondřej si tím nebyl jistý. Tamara byla chytrá, ale události, které teprve měly přijít, neznala. Jenom je hádala – a mockrát neuhádla. „Člověk míní, Pán Bůh mění,“ řekla vždycky, když jí hádání nevyšlo. Pán Bůh byl čas, to už Ondřej pochopil. Času se věřit nedalo.

Doubravka se zavrtěla ve snaze najít trochu pohodlí. Možná by bylo lepší ustlat si na zemi. Knotkovic starý, prosezený gauč byl jako skřípec, ráno ji bude bolet celé tělo. Nerada spala v cizích bytech, na měkkých matracích, v přetopených místnostech. Ale nedalo se nic dělat. Tamara odejde zítra časně ráno do nemocnice a Doubravka jí slíbila, že tu zůstane celou dobu, než se vrátí. Byla to aspoň malá pomoc v Tamařině nezáviděníhodné situaci. Odstranění dělohy pro ni znamenalo konec naděje na mateřství. O jedno dítě přišla dřív, než se narodilo, další už nikdy nebude mít.

„Snad je to tak lepší,“ opakovala stále znovu, když s Doubravkou mluvila o budoucnosti. „Je mi pomalu třiačtyřicet a Ondřej potřebuje veškerou mou pozornost. Nevím, jestli by to šlo dohromady s rodičovstvím.“

Doubravka Tamařiným úvahám přitakala. *A jak byste taky k tomu rodičovství přišli?* dodávala v duchu. Co se dělo v manželském loži Knotkových, se jí netýkalo, ale v poslední době si všimla, že Ondřej potají onanuje. Dělal to v komoře na smetáky a staré krámy, kde se vždycky se záhadným výrazem zavřel a ona přes dveře slyšela jeho hlasitý dech. Měl tam schované tajemství – v postranní kapsičce zeleného kufru. Možná o tom Tamara věděla, možná ne. Doubravka jí rozhodně nic říkat nebude. Každý má tajemství. Úraz před třemi lety Ondřejovi sice způsobil závažné komplikace, ale impotenta z něj neudělal. Byl schopný erekce (Doubravka to občas zaznamenala během rehabilitačního cvičení) a chuť mu taky nechyběla. Jeho sebeuspokojování mělo zřejmou spojitost s tím, že mu chyběl pravidelný pohlavní styk, a ten mu chyběl kvůli Tamařiným myomům. Změnily Tamaře sex v bolestivou záležitost, takže se mu vyhýbala. Lékaři ji ujišťovali, že po odstranění dělohy se všechno zase upraví.

Venku sněžilo. Doubravka z gauče viděla, jak se vločky sypou úzkým trychtýřem ulice, lucerna před domem i římsy protější budovy už měly bílé manžety. Některý z blízkých

kostelů začal odbíjet půlnoc, po chvíli se přidal další. Provoz pod oknem zřídil, pneumatiky aut v čerstvém sněhu měkce šustily. Do tlumených nočních zvuků se náhle vetřelo pípnutí, na stole se rozsvítil displej mobilu. Doubravka po něm sáhla. *Vzpomínám na nas první snih*, sděloval jí Arnošt. *Kdy vyzkousíme tenhle?* Jejich první sníh byl ve skutečnosti poslední sníh loňské sezóny. Užívali si ho v alpském Kirchenbergu koncem dubna, nejdřív každý zvlášť, na konci zájezdu už společně.

Klouzala pohledem po řádkách esemesky, váhala, jak odpovědět. Měla vůči Arnoštovi už delší dobu špatné svědomí. Lhala mu a nemohla s tím přestat. Kdyby mu řekla pravdu, byl by mezi nimi konec. Který muž se smíří s tím, že ho přítelkyně podvádí, navíc s kamarádem? I když slovo kamarád nebylo v tomto případě úplně na místě. David a Arnošt kopali kdysi za stejný klub, ale od té doby, co David fotbalu nechal, se vídali jenom ojedinele. Byli staří známí, nic víc je nespojovalo. Kromě Doubravky.

Co treba v patek? odpověděla nakonec otázkou. O sníh samozřejmě vůbec nešlo. Ráda by strávila s Arnoštem pár chviliek, kdy oba zapomenou na povinnosti a budou se věnovat jenom sami sobě. V pátek by se to mělo podařit; odpoledne přijde Anh a na několik hodin Doubravku vysvobodí.

Jdu vyluxovat zebra, dorazila vzápětí Arnoštova odpověď. V Doubravce vyvolala úsměv a zároveň lehké vzrušení. Napodobenina zebří kožešiny (pravou by exekutoři už dávno zabavili) před krbem v Arnoštově garsonce jim už několikrát posloužila jako příjemné místo k milování: plameny v krbu, vůně rozehřáté kůže, stoupající žádost, láhev sektu chladící se v kyblíku. Vychutnávali ten rituál všemi smysly. Samozřejmě měli s Arnoštem i jiná místa, jiné rituály, které si během svého devítiměsíčního vztahu vytvořili. David se na ně bezostyšně vyptával. Lačněl po intimních detailech a Doubravka mu je rafinovaně líčila. Ukazovala. Provozovala.

la ho. Byla to vzrušující adrenalinová erotika. Dovedli se vydráždit až k extázi.

„Mrcho,“ šeptla do tmy pokoje. Poslední dobou takhle artikulovala pohrdání, které k sobě cítila. „Ty jedna malá čubko.“

Udržovat důvěrný vztah se dvěma muži v ní vyvolávalo čím dál silnější výčitky. Bylo to nemorální a perverzní, ale nedokázala se přimět k tomu, aby jednoho z nich pustila k vodě. Ani když jí Tamara, které se jednou ve slabé chvílce svěřila, bez okolků řekla svůj názor. „Mysli si, že jsem staromódní, ale podle mě jsou tyhle multivztahy svinstvo. Prostě se pro jednoho rozhodni a s tím druhým to skonči.“ *Prostě!* Pro Tamaru bylo všechno prosté. Její víra dělala život jednodušším. Doubravka víru neměla. Měla multivztahy. A stigma.

Potichu vstala a otevřela dveře obývacího pokoje. Okamžik naslouchala, pak zamířila ke koupelně. Jakmile jí na mysli vytanulo slovo stigma, musela se podívat – byl to Pavlovův reflex. Kradla se předsíní co nejopatrněji, aby na sebe žádným zvukem neupozornila. Ondřej bezpochyby spal, ale Tamara byla před zítřejším nástupem do nemocnice nervózní, ležela zřejmě s otevřenými očima a uvězněná v nekonečné smyčce myšlenek si svou budoucnost znovu a znovu promítala do tmy.

Doubravka minula ložnici, vešla do koupelny, tiše zavřela dveře, rozsvítila. Postavila se před zrcadlo a vyhrnula noční košili. Ovšem, nic se nezměnilo, zázraky se nedějí. Zjizvené břicho připomínalo krajinu po válce. Odpuzovalo na pohled, nevybízelo k doteku. Odborníci ji ujišťovali, že není pozdě s tím něco udělat. Kvalitní plastická operace by mnohé spravila, ale cena takového zákroku nebyla v Doubravčinych možnostech. Ani vzdáleně. Položila si dlaň pod prsa a pomalu ji posunovala dolů. Přes zdeformovaný pupek až ke slabinám, kde kožní štěp hraničil s původní tkání. Hnus necítila, na to byl hmatový vjem už příliš známý. Zvykla si na něj. Ale cizí ruce musel připadat... jak?

Spustila noční košili, vrátila se očima k obličejí. I to byl Pavlovův reflex. Po frustraci, kterou jí způsobil pohled na břicho, si potřebovala dopřát zážitek tváře. Byla přitažlivá. Muži se za ní otáčeli, navazovali s ní kontakt, pokoušeli se jí dobývat. Někdy se jim to podařilo. Průběh byl skoro vždycky stejný: smělá ofenzíva, náhlé vychladnutí, zbabělý ústup. Přes spálenou krajinu břicha se odvážili jenom nejotrlejší, a ani ti nezůstávali dlouho. Arnošt a David tvořili výjimku. Byli jediní, se kterými neměla pocit zahanbení. Jediní, pro které zůstávala žádoucí i po svléknutí. Rádi se s ní milovali. Proto si je ponechávala. Oba.

„Mrcho,“ řekla znovu. Tentokrát se na sebe usmála. „Ty jedna malá čubko!“

„Anh, půjdeš už?“

„Hned!“

„Vem si sedmejš stůl. Usadila jsem k němu bílý límečky,“ informoval ji Vandin hlas. „Jsou čtyři, vypadá to, že chtějí pustit chlup.“

„Za minutu jsem u nich!“

Kroky za dveřmi odspěchaly. Anh naposledy protáhla jehlu švem, udělala uzlík, překousla nit. Vyzkoušela, jestli vyspravené místo drží. Červený síťový overal působivě kontrastoval s její kůží a zakrýval přesně tolik, aby se necítila úplně nahá. Vypadal atraktivně, ale byl to šmejd. Roztrhl se, jakmile ho na sebe navlékla. Zítra si koupí lepší. Nesnášela šmejd, připadala si v něm laciná.

V rychlosti obtáhla řasy, rty přetřela krvavě červenou rtěnkou, místo po ustřiženém pramenu vlasů schovala pod čelenku. Perfektní! Vyšla z převlékárny, a zatímco kráčela na vysokých podpatcích do lokálu, dolaďovala výraz obličejí. To, co dokázalo chudinku Knotka vynést do nebe, nemohlo stačit zákazníkům *Niveau* baru. Měli opravdu vysoké nároky. Na to ji Vanda upozornila, hned když s nabídkou

přišla. „*Nahore-dole-bez* neznamená, že jim budeš nahatá roznášet koktejly a tím to hasne. Chtějí mimořádněj zážitek. Všechno musí hrát dohromady: make-up, chůze, parfém, intonace i výraz obličeje. Dej jim pocit, že každý zhoupnutí zadku a mrknutí oka je osobní benefit. Zbožňujou benefity, kvůli tomu jdou sem a ne do normální hospody!“

Anh moc dobře věděla, co jsou vysoké nároky. Taky je měla a neváhala pro jejich uspokojení něco dělat. Pilně biflovala právní předpisy a texty zákonů, ochotně vodila Knotka na procházky, ohřívala mu oběd, diskutovala s ním o morálce Jeníčka a Mařenky, hrála s ním Človče, nezlob se, a když se dostal k penězům, ráda mu od nich pomohla. Byly to malé částky, ale taky za ně skoro nic nechtěl. Stačilo mu viskat ji ve vlasech, trošku se k ní přitisknout, sáhnout jí na bradavky, stríknout si do kalhot, pusinkovat ji, kde ho nechala. Vždycky dělal jen to, co mu dovolila – pětačtyřicetiletý muž, který se choval jako poslušný chlapeček. Než se mu stala ta nehoda, musel být zajímavý. Něco z bývalého sex-appealu v něm zůstávalo pořád.

Bar se teprve začínal plnit. Anh tu byla dnes druhý týden a pořád ještě bojovala s trémou. Při přijímacím rozhovoru s ní manažer mluvil věcně, až neomaladě. „Vietnamku jsme tu ještě neměli,“ poznamenal a měřil si ji ze své takřka dvoumetrové výšky. V kozačkách s rovnou podrážkou mu připadala malá. „Bude to chtít štekle. Co nejvyšší!“ Pochopila, že je to rozkaz. Poradil jí, ať se zákazníkům nepředstavuje Anh, ale Anička. Řekl, že jí dává zkušební lhůtu do Vánoc. Když se neosvědčí, tak *adieu*, zájemkyň je víc než dost. Anh o tom nepochybovala. Vanda jí svěřila, že si za hodinu vydělá až pět stovek. Manažer dal najevo, že by si mohla přijít i k větším penězům. Když bude chtít. Bez váhání mu řekla, že chce a že pro to udělá, co bude třeba. Taky že udělala.

Stůl číslo sedm byl v zadním rohu barové místnosti. Seděla u něj trojice mužů. Čtvrtý si zřejmě odskočil, na prázdné židli visela jeho černá šála. Když se Anh blížila, hodnoti-

la trojici pohledem. Dva kolem padesátky, jeden mladý. Dobře oblečení, kultivovaní. Obchodní partneři, nebo spíš kolegové z jedné firmy, odhadovala.

„Dobrý večer, pánové,“ pozdravila s úsměvem, který v předchozích dnech důkladně nacvičila. „Dovolte mi, abych vám poblahopřála.“

Čekala, kdo z nich zareaguje první.

„K čemu?“ zeptal se jeden z těch padesátníků. Na zápěstí měl rolexky, růžové zlato.

„K tomu, že jste si vybrali nejlepší pražský bar,“ odpověděla.

„Kdo tvrdí, že je nejlepší?“ převzal konverzaci druhý padesátník. V očích mu vesele jiskřilo, chtěl se bavit. Anh o pár milimetrů rozšířila úsměv.

„Jmenuju se Anička a budu vás dnes večer obsluhovat,“ pokračovala v úvodních formulacích a klouzala pohledem z jednoho na druhého. Vanda jí vysvětlila, že je důležité věnovat všem u stolu stejnou pozornost. Nikdo nesmí mít pocit, že ho zanedbává. „Můžu vám na účet podniku nabídnout náš originální uvítací koktejl *Niveau*?“

„Jsem otevřený všemu, co nám nabídnete, Aničko,“ ujistil ji ten s jiskřičkami v očích.

„Radši bych zůstal u osvědčených začátků,“ prohlásily rolexky. „Přineste mi Jacka Danielse, bez ledu.“

Zbýval nejmladší z trojice. Dosud se jí vyhýbal pohledem, jeho výraz dával tušit, že sem nepřišel z vlastního popudu. Starší kolegové ho zřejmě přemluvili.

„V čem je koktejl *Niveau* originální?“ zeptal se.

„Je to původní receptura našeho barmana,“ vysvětlila s příslibem v hlase. Všechno, co se v baru nabízelo, muselo působit žádoucně, exkluzivně. „Základ tvoří švédská vodka a čerstvá limetková šťáva. Víc vám neprozradím. Dáte si?“

Konečně zachytila jeho pohled. Uvědomila si, že je hodně mladý. Sladký. V obočí měl piercing. Cítil se tu trapně.

Hleděl jí přímo do očí, aby si nemyslela, že ho zajímá její nahé tělo.

„Tak dobře,“ řekl s pokusem o nenucený tón. „Zkusím to.“

Anh se chystala s objednávkou vzdálit, když za zády uslyšela další hlas. Patřil tomu čtvrtému, majiteli černé šály.

„Přišel jsem o něco? Copak se tu nabízí?“

Známý baryton se známými, výraznými sykavkami. Zná má vůně. Nemohlo jít o záměnu. Anh ucítila prudké sevření žaludku, hlavou jí prolétlo několik nápadů, jak se zachránit. Všechny prakticky neproveditelné. Když tuhle práci brala, bylo jí jasné, že k něčemu takovému může dojít. Nečekala ovšem, že se to stane tak brzy. S námahou polkla, zklidnila dech, otočila se. Stál před ní ve svém nejlepším obleku, decentně obklopený vůní Terre d’Hermes, kudrnaté vlasy ležérně hozené do čela. Ať už pro něj bylo setkání jakkoli nečekané, nedal to najevo. Díval se na Anh, jako by ji viděl poprvé v životě.

„Anička nám nabízí koktejl na účet podniku,“ vesele ho informoval muž s jiskřičkami v očích. „Dáš si?“

„Nechám Aničku, ať mi donese, co sama uzná za vhodné,“ odpověděl. „Jsem si jistej, že to odhadne správně.“

Rukou si přešel po úzkém, pečlivě přistřiženém knírku a pak udělal gesto, které jeho společníci nemohli vidět. Bylo výmluvné: palec směrem k zemi. Nenechával ji v nejistotě, co se bude dít.

„Vynasnažím se,“ zaševalila. „Hned jsem zpátky.“

Obdařila celou skupinku oslnivým úsměvem, vykroužila na vysokém podpatku elegantní otočku. Když odcházela k baru, měla tělo pod sítkou overalu pokryté husí kůží. O tom, že dnešní noc bude mít důsledky, se nedalo pochybovat. Přemýšlela, jak rychle se dostaví a jestli jim může předejít.

„Je to už deset dnů, co neznámý český výherce získal v loterii Eurojackpot miliardu a dvě stě milionů korun. Neuvěřitelná částka pořád ještě odpočívá na účtu Sazky. Kdo je onen šťastlivec a proč se o svou výhru dosud nepřihlásil, se můžeme jen dohadovat. Podal svou sázku v Praze, to jedině o tajuplném výherci...“

Natáhl ruku, potmě nahmatal knoflík rádia, vypnul je. Sázení, miliardové částky a tajuplní výherci ho ani v nejmenším nezajímali. Podíval se ven. Zahrada připomínala čerstvě vyprané prostěradlo. Oslnivě bílé, s lehounkým nádechem do modra. Pokaždé když se měsíc schoval za mračnem, sníl potměněl; jakmile mračno odplulo, jas se vrátil.

Bedřich Holopírek pozoroval proměnlivou hru světla a stínu oknem domku, který už druhým rokem obýval celoročně. Po ženině pohřbu mu nějakou dobu trvalo, než si uvědomil, že je opět neomezeným pánem svého času a konání. Bylo mu sedmasedmdesát. Cítil, že mu ze života zbývá příliš málo na to, aby dělal, co nechce, na místě, které nikdy neměl rád. Beze stopy lítosti opustil pražský byt a vrátil se tam, kam vždycky patřil: na samou výspu metropole, do maličkého domku po rodičích. Tady pod chuchelským lesem, na necelem čtvrt akru soukromého ráje se dvěma okny, prošlapaným zápražím a mechem obrostlými sloupky plotu, byl Bedřich Holopírek šťastný a doufal, že mu to štěstí ještě pár let vydrží.

Podíval se na hodiny. Ve tmě neviděl dobře na číslice, ale zdálo se mu, že je pár minut po půlnoci. S čistým svědomím

si zapálil cigaretu. Vykouřil denně pět, i to patřilo ke konceptu štěstí – žádné extrémy. Nikdy neschvaloval ani požívačnost, ani askezi, přehnané flákačství, ani velkou námahu. Jedna z prvních věcí, kterou po nastěhování udělal, byla, že se zbavil všech rostlin, které vyžadovaly nadměrnou péči. Poté vyměnil dosluhující kamna za nová, kterými se domek dal vytopit jako sauna. Bedřich Holopírek měl rád teplo. Na světě byla jen jedna věc, kterou měl ještě radši: lelkování. Správně prováděné lelkování byla z Holopírkova pohledu tvůrčí, velmi ušlechtilá forma existence v harmonii s okolím. Harmonii, kterou si v manželském područí nesměl dovolit.

Dopoledne lelkoval na jihovýchodní straně svého pozemku, během dne se důmyslným obloukem za doprovodu drobných pracovních činností přemísťoval na severozápad, za soumraku sedával na zápraží. V noci, když nemohl spát, se uvelebil v houpacím křesle a díval se kuchyňským oknem k lesu. Odevšad měl poutavý výhled, stále bylo co pozorovat, s čím si lámat hlavu. Ani minutu se nenudil.

Seděl, mírně se pohupoval, vychutnával si noční cigaretu, občas zívá. Okraj okenní tabulky se začal potahovat námrazou. Holopírek si uvědomil, že nechal v kamnech takřka vyhasnout. Než vlez pod peřinu, pořádně přiloží, aby se mu ráno hezky vstávalo. Ve chvíli, kdy z koše u kamen vybíral vhodné poleno, uslyšel ten zvuk. Někdo venku chodil. Vrzání sněhu pod těžkými kroky se ozývalo nedaleko domu. Podíval se oknem, ale v zahradě ani na kraji lesa nic neviděl, žádný pohyb nerušil bělostnou strnulost krajiny zalité měsíčním světlem. Zvuky se ozývaly z opačné strany. Přešel do druhé místnosti, kterou používal jako ložnici, obezřetně se přiblížil k oknu, upřel pohled do noci.

Spatřil toho člověka až po chvíli. Kráčel po obvodu zahrady, kde byla podezdívka starého odstraněného plotu a kde se Holopírek chystal (až přijde okamžik pracovní inspirace) oddělit svůj a sousedův pozemek dvěma vodorovnými kládami. Bytelnější přehrazení nepovažoval za nutné.

Se svými čínskými sousedy vycházel bezkonfliktně. Měli na tomto konci zahrady bazén a ozdobné keře; v jejich zákrytu Holopírek za letních dnů rád lelkoval s pohledem na koupající se čínskou rodinu.

Postava venku se rýsovala jen nezřetelně, padal na ni stín kůlny. Holopírek přesto viděl, že něco nese.

„Do prkýnka!“ zaláteřil. Po včerejším rozřezávání starých planěk nechal v kůlně řetězovou pilu. Byla skoro nová, koupil si ji na konci léta, když začaly slevy. Že bude cennější nástroje nosit na noc do domu, anebo kůlnu opatří lepším zámkem, si umínil už mnohokrát, ale od rozhodnutí k činu vedla u Holopírka vždy dlouhá cesta. „Měl jsi pilu, máš hovno, ty vole stará,“ nadával si, zatímco spěchal ke dveřím. Přemýšlel, co udělá. Měl by být opatrný, reakce zloděje se nedala předvídat. Pohled mu sklouzl ke vzduchovce na věšáku. Rychle ji sundal, odsunul petlici, otevřel dveře.

„Stůj,“ zařval, co mohl nejsilněji, a zacítil do tmy. „Stůj, nebo střelím!“

Rozbřesk si dával na čas. Ve čtvrt na sedm bylo slunce stále hluboko pod horizontem a obrys lesa se teprve začínal odrážet od oblohy. Ještě na ní zářily hvězdy. Mrzlo, hlavní chuchelskou ulicí projížděl posypový vůz.

Marián Holina, vrchní komisař z pražského Oddělení pro vyšetřování vražd, si zimu neuvědomoval. Díval se na tu dívku. Ležela kousek od zahradního bazénu, černé vlasy jí částečně přikrývaly tvář, minimalistické prádlo naopak nezakrývalo skoro nic. Mariánovi se mimoděk vybavila pohádka o chytré horákyňi, kterou mu teta Jozefína četla v dětství. Zkoušel si tenkrát představit, jak *oblečená-neoblečená* dívka asi vypadá. Teď to věděl.

„Bože, co to má na sobě?“ zamumlal sklíčeně. Nebyla to otázka, spíš pokus oddálit hovor týkající se tragičtějších věcí.

„Fishnet bodystocking,“ poskytla mu vysvětlení soudní lékařka Léblová. Dostavila se chvílku po Holinovi, na rozdíl od něj a navzdory časné hodině velmi čilá. Jakmile je technici k mrtvé pustili, což kvůli zajištění stop na sněhu trvalo nezvykle dlouho, provedla ohledání, odebrala vzorky a bezpochyby už věděla své. Jenže si to nechá pro sebe, dokud nebude mít jistotu, a tu bude mít až po pitvě, pomyslel si Marián. Vedl s lékařkou už léta boj o rychlejší uvolňování informací. Už léta ten boj prohrával. „Aspoň moje dcera tomu tak říká.“

„Vaše dcera tohle nosí?“

Okamžitě své poznámky litoval. Léblová měla výjimečný talent: dokázala jediným krátkým pohledem vehnat člověku ruměncem do tváře.

„Taky se tomu říká síťový overal,“ poznamenala. „A pokud vás to opravdu zajímá, tak ne, moje dcera ho nenosí. Na operačním sále by se jí v něm špatně pracovalo. Tohle nosí go-go tanečnice a dámy nabízející erotické služby. Možná i bláznivé holky, co rády provokují. Musí na to mít samozřejmě postavu.“

Marián přejel očima po mrtvé. Postavu měla. Provokovat už nikdy nebude.

„Go-go tanečnice nejsou můj obor, ale předpokládám, že takhle nalahko z domu nechodí.“ Ironický obsah sdělení zanikl v jeho skleslé intonaci. Slyšel z vlastního hlasu beznaděj. Nemohl se jí zbavit. Byla tam od okamžiku, kdy dívku poprvé spatřil – kontrast jejích vlasů a čerstvě napaданého sněhu, oblé tělo a na něm nesmyslnou červenou síť, přes kterou vyčnívaly hrášky bradavek a která nebránila pohledu na tuňku pupku a vyholený klín. „Navíc bez bot.“

Dívčiny bosé nohy ležely na sněhu špičkami k sobě, nehty nalakované červeným lakem. Nahé paže měla těsně u těla, krk stočený do strany. Marián se sklonil, odhrnul rukavicí pramen havraních vlasů, zblízka si prohlížel jemný obličej

s asijskými rysy. Na levém spánku byla rána pokrytá kůrkou zaschlé krve.

„Nestalo se to tady,“ zdůraznila Léblová fakt, o němž se nedalo pochybovat. Rána evidentně nebyla čerstvá. Strup měl šedou barvu, vypadal zatvrdle a v okolí bazénu, ozářeném policejními reflektory, se žádná krev nenašla.

„Kolik jí podle vás je?“

„U Asiatek se to těžko odhaduje. Mezi dvaceti a třiceti.“

„Kdy umřela?“

„Před několika dny.“

„Dny?“ Odpověď Mariána překvapila. Čekal, že budou mluvit o hodinách.

„Tělo bylo zřejmě celou dobu v chladu, takže nedošlo k výrazným posmrtným změnám.“

„A příčina?“ Marián se stále díval na rozražený spánek mrtvé.

„Nejsem si jistá. Zatím nevím, jak je ta rána hluboká a jestli došlo ke krvácení do mozku. V každém případě si před smrtí způsobila tohle.“ Léblová ukazovala na oděrky a podlitiny. Byly nejen na dívčíných rukou, ale i na obličejí. Krk byl zčernalý. „Někdo ji škrtil. Pokud pitva potvrdí sexuální násilí...“ Nechala úvahu nedokončenou, zamýšleně se na podlitiny dívala. „Uvidíme.“

Bylo jasné, že víc neřekne. Vstala a po lávce, kterou technici v zahradě instalovali, aby se místo nálezu nepošlapalo ještě víc, než už bylo (svědek Holopírek odvedl skutečně mistrovský výkon v likvidaci stop), se vrátila k domu. Byl temný, zamknutý. Prvorepubliková vila s věžičkou, terasou a dvoukřídlým schodištěm u vchodu, vše nákladně, ale ne příliš stylově zrenovované. Marián rozeznával architektonické prohřešky v podobě skleněných tyček zábradlí, zlatých klik a zrcadlových vitráží. Pán domu měl očividně slabost pro lesklé povrchy. Pán domu byl Wang Li, čínský obchodník a majitel řady restaurací, už dvanáct let usídlený v České republice. To byla jedna z mála věcí, kterou o něm

zatím zjistili. Kromě toho, že momentálně tráví s manželkou a dvěma syny dovolenou na Kanárských ostrovech a mrtvou dívku, alespoň podle snímku policejního fotografa, nezná. Sdělil to poručíku Mrštíkovi, kterému se podařilo navázat s ním telefonní kontakt. Wang byl událostí otřesen a slíbil, že zjistí možnosti, jak se co nejdříve vrátit do Prahy.

Marián odvrátil hlavu od Wangovy temné vily a znovu se sklonil k dívce. Neměla doklady, neměla žádná zvláštní znamení, neměla nic. Nic než *fishnet bodystocking*. Za chvíli nebude mít ani ten. Až ji odvezou na patologii a položí na pitevní stůl, stane se číslem.

Naposledy po ní sklouzl pohledem a vstal. Ranní setkání se smrtí se ho dotklo mnohem víc, než mu bylo vhod. Cítil, že má nahrbená záda, a rázně je narovnal. Umínil si potlačit ochromující skleslost aktivitou.

Energicky přešel lávku, rozloučil se s Léblovou a vyšel ze zahrady na cestu. Les na jejím konci už začínal dostávat bledší barvu a konkrétní tvar, v postupujícím svítání bylo vidět ptáky přeletující mezi korunami stromů – vrány, možná kavky. Jejich pronikavý křik Mariánovi nepříjemně rezonoval v lebce.

Zamířil k mladému muži, který stál opodál. Patřil k týmu techniků a měl mimořádnou schopnost utkvět v paměti. Navenek tomu pomáhaly brýle s nápadně silnými obroučkami tyrkysové barvy, v hlubší rovině sympatický, u technicky založených lidí spíš neobvyklý rys: kombinoval věčnost s fantazií.

„Co mi povíš, Rudolfe?“ zeptal se Marián krátce.

„Počasí nám to zjednodušuje. Vrstva staršího sněhu byla pěkně zmrzlá a včera na ni napadly tři až čtyři centimetry. Všechny tyhle stopy jsou čerstvé,“ odpověděl Rudolf a rozmáchlým gestem ukázal na úsek cesty zahrazený policejní páskou. Za ní se ve světle reflektorů rýsovaly otisky pneumatik, některé už vyplněné trasologickou hmotou.

„Jak čerstvý?“

„Musí být od auta, co sem přijelo včera po jedenáctý večer. To je přibližně doba, kdy přestalo sněžit.“

„Jeden vůz?“

„Vypadá to tak. Sjetý gumy. Přijel zespodu. Tahle změt otisků je od couvání a otáčení... tudy se vracel zpátky.“

„Budu potřebovat co nejrychlejší porovnání se stopami pneumatik dodávky z té bouračky dole pod kopcem.“

„Toho Volkswagenu?“

Marián přikývl. Na Rudolfovi byla osvěžující nejen jeho schopnost pomáhat si při práci fantazií, ale i to, jak rychle se k němu dostávaly relevantní informace z jiných stran. Tím, že byl neustále v obraze, se šetřila spousta času.

„Podle mě tohleto dodávka klidně mohla být,“ poznamenal s pohledem na otisky pneumatik ve sněhu.

„Proč myslíš?“

Rudolf nadzvedl pásku, nechal Mariána podlézt a opatrně ho vedl okrajem cesty k místu, kde byly stopy po parkování.

„Každopádně to tipuju na model s posuvnými bočními dveřmi. Tady je vidět, jak z nich vylezl. Chodidla kolmo k vozu, vidíš?“ Natáhl ruku, a aniž stoupl na neporušenou sněhovou vrstvu, ukazoval kus před sebe, kde Marián viděl nepřehledné bludiště otisků. Rudolf z nich zdatně četl. „Na straně řidiče nikdo nevystoupil. Jenom tady. A stejnou cestou zase vlezl dovnitř. Jeden člověk. Celkem malý boty. Maximálně čtyřicítka.“

„Takže buďto mezi řídící kabinou a nákladním prostorem nebyla přepážka, nebo byli v autě minimálně dva,“ dedukoval Marián. Pokud opravdu auto, které sem v noci přijelo a posléze zase odjelo, mělo spojitost s mrtvou dívkou v zahradě Wanga, nedalo se to podložit důkazy. Marián doufal, že Volkswagen Crafter, který skončil po ošklivém smyku kilometr odtud převrácený v příkopu, jim dá odpověď. Od řidiče se žádné odpovědi nadít nemohli – zatím.

Ležel s otřesem mozku a řadou zlomenin v nemocnici. Jmenoval se Nguyen Duong a byl to Vietnamec. Marián neměl sklon k unáhleným závěrům, ale přemíra asijských faktorů (mrtvá dívka, zahrada čínského obchodníka, vietnamský řidič) se mu zdála přinejmenším zvláštní. Vyhodnocení stop kolem bazénu by mělo do věci vnést světlo. Pokud škody napáchané Holopírkem nebyly přílišné.

„Je na první pohled patrný, že tahle řádka stop je hlubší. Takže když šel od auta, něco těžkého nesl. Nebo šel v jeho botách nazpět někdo jiný, mnohem lehčí. Nebo...“ Rudolf se zatvářil, že teď na to kápl: „... během doby, co byl z auta pryč, extrémně zhubnul.“

Marián jeho hypotézu ocenil úsměvem. Ucítil při tom bolestivé štípání na bradě a kolem úst, jak se mu napjala zimou podrážděná pokožka obličeje. Trávil v mrazivém prosvíceném vzduchu už tři hodiny.

„Určitě všechny možnosti zakalkuluju,“ řekl a sáhl do kapsy pro telefon, který oznamoval doručenou esemesku. „Máš ještě něco?“

„V tuhle chvíli ne.“

Marián kývl způsobem, který zahrnoval jak pozdrav, tak poděkování, a opatrně se po kraji cesty vracel k policejní pásce. Při tom si četl Divišovu zprávu. Pochopil z ní, že výslech Holopírka je namáhavý.

„Kdyby něco, jsem támhle,“ oznámil uniformované policistce, která s termoskou v ruce zátaras hlídala. Ukázal k malému domku, jehož pozemek sousedil s Wangovou zahradou.

„Trochu čaje?“ Policistka odšroubovala uzávěr, v mrazivém ranním vzduchu vylétl z termosky bělavý obláček páry.

„Jen si ho šetřte pro sebe, nějakou chvíli si tu ještě pobudete.“

„Jsem na to vybavená,“ prohlásila. „V botách mám ponožky s turmalínem.“

„S čím?“

„Turmalínem.“ Když viděla, že se Marián nechytá, ochotně přidala vysvětlení: „To je minerál. Zvyšuje krevní cirkulaci.“

„Turmalín?“ opakoval a vzal si od ní víčko s nabízeným čajem. Napil se. Byl silný, sladký. „Zahřívací šutr?“

„Nejenom zahřívací. Dodává energii a má spoustu léčivých účinků. Vyzkoušejte ho.“

Její nadšení z turmalínových ponožek působilo blahodárně. Marián cítil, že ho sklíčená ranní nálada pomalu opouští. Jakkoli byla magie smrti mocná, malé životní radosti nad ní nakonec vždycky dokázaly zvítězit. Poděkoval za čaj, vrátil prázdný uzávěr a kráčel k Holopírkovu domku, z jehož komína se slibně kouřilo. Těšil se na teplo.

Prsty poručíka Diviše Mrštíka běhaly po klávesnici notebooku, který ležel před ním na kuchyňském stole. Psal všemi deseti, hbitě a bez chyby. Hlas měl mrzutý.

„Předtím jste říkal, že viděl, teď zase že ne. Tak se rozhodněte.“

„Viděl. Ale ne do obličeje. Byla tma. Teda... když zašel měsíc.“

„Ale že nese vaši pilu, jste poznal.“

„Viděl jsem, že *něco* nese. Myslel jsem, že je to moje pila.“

„Kterou jste ale později našel v kůlně,“ ujasňoval si Diviš. „Je to tak?“

Bedřich Holopírek pokýval hlavou.

„Co zámek?“ vložil se do výslechu Marián. Stál u rozpálených kamen a pozvolna rozmrzal. Z tepla kuchyně se mu zasněžená zahrada za oknem zdála romantická, k sousedovu bazénu odtud neviděl. „Zámek na kůlně byl neporušený?“

Holopírek pomalu vzhlédl.

„Jo, zámek byl v pořádku,“ odpověděl rozvázně. Marián v jeho gestech a slovech nacházel cosi povědomého. Někdo,

koho znal, se pohyboval a mluvil s podobnou flegmatickou zdlouhavostí. Nemohl si vzpomenout kdo.

„Kůlna byla zamknutá... nic se neztratilo... pila na svém místě... ale to jsem v tu chvíli nevěděl. Je skoro nová... nechtěl jsem o ni přijít,“ vysvětloval Holopírek způsobem, kterému Marián říkal „prdět písmena“ a který Diviše po několikerém přepisování protokolu očividně doháněl k zoufalství.

„Takže jste vzal vzduchovku,“ pokusil se popostrčit rozvláčný rozhovor o kousek dopředu. „Co v ní máte?“

„Broky. Je stará, ale pořád dobrá. Táta s ní střílel špačky, co mu ožírali třešně.“

„A vy zloděje, kteří vám nic neukradli,“ poznamenal Marián jízlivě. S teplem se mu vracel smysl pro kousavý humor. Opustil místo u kamen, přešel do sousední místnosti a vyhlédl oknem, které vedlo k Wangově zahradě. Bazén nebylo vidět, zakrývala ho Holopírkova kůlna.

„Nechápu, jak se vám povedlo ve tmě trefit,“ slyšel z kuchyně Diviše.

„Nemířil jsem. Chtěl jsem ho jenom postrašit.“

„A čirou náhodou jste ho zasáhl.“

„Náhoda je vůl,“ zafilozofoval si Holopírek. „Mně se náhodou stávají věci, který kdybych trénoval, tak je zaboha nedám.“

Teď, když se na něj Marián nedíval, jenom za zády slyšel jeho hlas, vzpomněl si, koho mu připomíná. Úplně stejně mluvíval strýc Belo. Pomalu, netečně, s rozjímavými pomlkami mezi jednotlivými slovy. Belo býval dálkový řidič, a když zrovna neseděl v kamionu, povaloval se na staré vyřazené autosedačce v Lehôtce za domem. Marián si nepamatoval, že by ho někdy viděl chodit. Jako kluk si dokonce myslel, že je strýc tělesně postižený. Teprve později pochopil, že Belo se měl narodit jinde než na Slovensku. Patřil víc na východ. Do některé z hinduistických zemí, kde byl život považován za iluzi, které se člověk může zbavit jedině vnitř-

ním klidem, v optimálním případě naprostou absencí vzruchů. Strýc Belo takového stavu ve stáří dosáhl, Holopírkovi zbýval ještě velký kus cesty. Dokud mu stálo za to bránit svůj majetek se vzduchovkou v ruce, měl k vnitřnímu míru daleko.

„Co bylo potom?“ nasměroval ho Diviš zpět ke svědecké výpovědi. „Když jste vystřelil?“

„Zavyl. Lek jsem se, že to koupil do voka. To by se asi hodnotilo, jako že jsem použil nepřiměřenou obranu, ne?“

„Dál,“ pobídl ho Diviš místo odpovědi.

„Chtěl jsem vědět, co tam dělá. Ale neodpovídal mi. Slyšel jsem jenom křupání sněhu. Pak bylo vidět, jak z druhé strany...“ Holopírek vešel do ložnice a postavil se vedle Mariána. Ukazoval přes okenní sklo k rohu zahrady, kde chyběl kus plotu. Ze sněhu vyčnívala betonová podezdívka s několika sloupky. „Támhle tudy běžel pryč. Chvíli nato jsem zaslechl odjíždět auto. Tak jsem si oblíkal kalhoty. Já byl předtím v trenkách.“

„Můžu se zeptat, proč tam není plot?“

Marián hleděl oknem k podezdívce s osiřelými sloupky. Bylo to místo, na kterém technici našli nejbeznadějnější skrumáž stop.

„Spadl. Na jaře tam přijde novejš.“

„Kdy spadl?“

Holopírek chvíli přemýšlel, pak pokrčil rameny.

„Pár měsíců už to bude.“

Marián si byl jistý, že udaná doba je podhodnocená. Strýc Belo potřeboval na opravu plotů a jiných věcí celé roky. Závadám se věnoval, až když byl okolnostmi nebo vyšší autoritou donucen.

„Pane Holopírku, já krátce shrnu, co už máme, abychom se dostali k závěru,“ ozval se z jídelny Divišův hlas, v němž podráždění vyhrželo v rezolutnost. „Asi deset minut po půlnoci jste slyšel, že v blízkosti vašeho domu někdo chodí. Podíval jste se oknem a uviděl člověka, který něco nese. Do-

mníval jste se, že je to vaše pila, kterou vám ukradl. Vystřelil jste na něj ze vzduchovky...”

„Ne na něj. Pro výstrahu,“ opravil ho Holopírek. „Chtěl jsem ho jenom postrašit.“

„Podle toho, že se ozval výkřik, soudíte, že jste ho zasáhl. Utekl mezerou, kde chybí plot, a za chvíli jste slyšel odjíždějící auto. Šel jste se podívat ke kůlně, abyste zjistil, co se ztratilo. Až sem bychom to měli jakž takž v kupě, pane Holopírku. Můžete svou výpověď dokončit? Jasně a co nejstručněji, prosím!“ požádal Diviš. „Váš telefonát na linku 158 klidně vynechte, máme záznam. Volal jste tam ve třetí čtvrtě na dvě ráno. Proč tak pozdě?“

„Říkám, že jsem byl v trenkách. Musel jsem se voblíct... a vobout... vzít si baterku... v kůlně nesvítí světlo. Teprve potom, když jsem zjistil, že se nic neztratilo, tak jsem se trochu rozhlížel po zahradě.“

„Vaší i sousedově, je to tak?“

„Napadlo mě, že se ten syčák vloupal Wangovi do baráku. Má ho sice zabezpečenější, ale jsme sousedi, žejo? Když je pryč, tak dávám bacha... pro všechny případy,“ vysvětloval Holopírek. Čím víc se dostával k podstatné části příběhu, tím mluvil svižněji. Rytmus jeho řeči už se takřka blížil normálu.

„Kam až jste v sousedově zahradě šel?“ zeptal se Marián.

„Jenom k bazénu. Tam jsem to děvče uviděl.“

„Co jste udělal?“

Holopírek neodpověděl. Bez hnutí, s nepřítomným výrazem zíral skrz Mariána. Noční situace se mu evidentně promítala v myslí.

„Poznal jste hned, že je mrtvá?“

„Sáhl jsem jí na ruku a posvítíl jsem jí do obličejů. Byla studená jako rampouch. Úplně bílá. Nikdy bych nevěřil...”

Holopírkovi se zničehonic zlomil hlas, zaškubalo mu ve tváři, oči se mu zalily slzami. Mariána to překvapilo. Pod flegmatickou maskou se schovával druhý Holopírek, citlivý

a zranitelný. Slzy mu vyklouzly z koutků a tekly řečištěm vrásek dolů k bradě. Vytáhl kapesník, utřel si obličej, hlučně se vysmrkal.

„Je mi sedmasedmdesát, ale nikdy... za celej svůj život jsem neviděl mladou holku mrtvou,“ přiznal rozechvěle. „Je to nepřírozený... nenormální. Bojím se, že už ji pořád budu mít před očima. Kolem toho bazénu bejvá v létě veselo... Wang mívá hosty... v zahradě je plno vejskání a života... teď už tam pořád bude ležet tohle mrtvý děvče.“

Znovu se vysmrkal. Ze sousední místnosti bylo slyšet tiché klapání klávesnice. Diviš zapisoval Holopírkovu výpověď tentokrát bez poznámek.

„Víte, kdo ta dívka je?“ zeptal se Marián.

Holopírek okamžik přemýšlel, pak váhavě potřásl hlavou.

„Nikdy předtím jste ji u sousedů neviděl?“

„To je těžký,“ odpověděl Holopírek. „Možná viděl. Ale upřímně řečeno, mně se ty šikmovoký zdají všechny stejný. Jsou hezký, to jo, ale jednu vod druhý nerozeznám.“

Desátý den po operaci, druhý den doma, první den bez Doubravky. Opět sama s Ondřejem. Život se vracel do normálních kolejí.

Tamara se opatrně otočila na druhý bok a pohledem se dotkla svého muže. Ještě spal, z peřiny mu vyčuhovala jenom hlava s bujnou kšticí vlasů. Tamara se na ně se zalíbením dívala. Byly dosud husté, kaštanové, bez šedin. Dokonale zakrývaly poúrazovou jizvu. Ondřej do ní někdy při česání zajel hřebenem a bolestivě sykl, ale většinu času o ní nevěděl. Během tří let se natolik zhojila, že na ni téměř zapomněl. Tamařiny jizvy byly příliš čerstvé, zapomenout se na ně nedalo. Každých pár minut se kvůli nim převracela a hledala vhodnou polohu. Teď, po probuzení z trhaného, mělkého spánku, se cítila rozlámaná a bez energie. Měla po-

cit, že už nikdy nebude jako dřív. *Kdo se drží minulosti, upadne*, byl citát v diáři pro dnešek. Zhluboka vzdychla.

„Kam jdeš?“ zamumlal Ondřej. Měl zavřené oči, mluvil ze spaní. „Vrat se! Nikam nechod!“

Tamara se usmála. Měl vždycky živé sny a nikdy si je nepamatoval. Aspoň to tvrdil. Když byli ještě hodně mladí a jejich manželský život v začátcích, několikrát se dopustila morálně sporného experimentu: kladla svému spícímu muži otázky. Připadalo jí to zábavné. Dokud se jí její chování nevymstilo. „Rozvedu se,“ zašeptal jednou v noci. „Chci žít s tebou, lásko. Miluju tě.“ Jeho hlas byl plný něhy a výraz v obličeji tak šťastný, že se Tamaře sevřelo srdce. Její muž přemýšlel o rozvodu! Měl jinou, říkal jí *lásko*. Tamaru zachvátila palčivá žárlivost. Manželství Ondřeje zřejmě nenaplnovalo. V jeho životě byla ještě nějaká žena. Snil o ní. Tamara ji nikdy nevypátrala. Snad by ji spatřila, kdyby nahlédla do Ondřejových snů, ale to nemohla. Mohla udělat jen jednu věc a tu nakonec – i když ji to stálo hodně úsilí – udělala. Ovládla svou trýznivou žárlivost. Přestala svému spícímu muži klást otázky. Smířila se s tím, že jeho život nemá zcela pod kontrolou.

„Nikam nechod!“ opakoval rozčileně. „Zůstaň...“

Tamara natáhla ruku a lehce mu přejela po čele. Zmlkl, trochu se zavrtěl, ale neprobudil se. V ložnici bylo šero, zatážené rolety pouštěly dovnitř jen úzké proužky světla. Podle zvuků z ulice se úterní ráno dostávalo do obrátek. Tamara nahmátla mobil na nočním stolku a podívala se na displej: sedm hodin dvacet minut. Chvíli uvažovala, jestli má vstát, ale nebylo proč. Nikam nespěchala. Doubravka včera před odchodem všechno vzorně zorganizovala. Byt byl uklizený, lednice plná, dokonce o dnešní oběd se postarala. Až se Ondřej probudí, může zajít do pekařství pro čerstvé pečivo. Patřilo to k pochůzkám, které vykonával samostatně. Prodavačka ho dobře znala a pokaždé s ním zapředla přátelský rozhovor. Taky mu nikdy nezapomněla dát účtenku. To

bylo pro Ondřeje důležité. Vždycky kontroloval útratu a po návratu domů pečlivě, ale s chybami přepočítával vrácené peníze. Měl rád kovové mince. Zvláště padesátikoruny.

„Kolik padesátikorun jsme vyhráli?“ zeptal se Tamary včera před usnutím.

„Je to naše tajemství,“ připomněla mu. „S nikým cizím o výhře nebudeme mluvit.“

„Proč?“

„O některých věcech je lepší mlčet,“ odpověděla, aniž by zabíhala do podrobností. Nechtěla v něm budit podezřívavost. Líbila se jí dětská důvěra, která se po úrazu stala základním rysem jeho osobnosti.

„Jenom mi řekni kolik,“ naléhal. „Hromadu?“

„Moc a moc hromad. Ale nedají nám je, když nebudeme mít tiket,“ vysvětlovala, co už mu říkala několikrát a co stejně vždycky znovu zapomněl. „A tiket nemůžeme najít.“

„Pánbůh dal, Pánbůh vzal,“ odpověděl Tamařinou vlastní průpovídkou. Dokonce i její intonaci napodobil. Jako kdyby ji chtěl škádlit.

Znovu vzdychla. Jizvy se ozvaly s čerstvou palčivostí, musela si najít jinou polohu. Když už držela mobil v ruce, připojila se na internet. Zajímalo ji, nakolik se média tou fantastickou výhrou ještě zabývají. Byla to závrtná suma, nejen v českých, ale i evropských měřítcích. Čtyřicet pět milionů eur. Miliarda a dvě stě milionů korun.

Čerstvý miliardář se o výhru zatím nepřihlásil, četla na displeji v aktuálním onlinovém zpravodajství. *Miliardový výherce stále neznámý*, hlásil jiný server. *Tiket s pohádkovou výhrou skončil v plamenech!* tvrdil tučný titulek internetového bulváru. Článek pod ním ujišťoval, že majitel vítězného tiketu ho raději spálil, než by vystavil sebe a svou rodinu stresu z více než miliardové výhry. *Nechci si zničit život, nechci přijít o přátele. Nevím, co bych s tolika penězi dělal*, oznamoval člověk, který se vydával za výherce. Někoho svým žertíkem možná na chvíli oklamal. Tamaru ne. Nejenže znala vítěznou kombi-

naci čísel z paměti, neboť ji s Ondřejem sázeli beze změny už léta, ale pamatovala si taky naprosto přesně, kde sázenku podávali. Ve smíchovské trafice na kraji nákupní pasáže, odpoledne na svatého Ondřeje. Den před jejím odchodem do nemocnice. Potud probíhaly události standardně. Jejich další vývoj už měl k standardu daleko. Tamaře připadal stejně kuriózní jako výhra sama: vítězný tiket zmizel. Ondřej ho držel, ještě když spolu stáli v trafice u stojanu s časopisy, tím si byla jistá, ale jestli ho zasunul do peněženky, nevěděla. Její pozornost byla toho dne jinde. Myslela na operaci a na své neuskutečněné mateřství. Eurojackpot bylo to poslední, co ji zajímalo.

Odhrnula cíp příkrývky, převalením na bok (sednout si stále ještě nemohla) spustila nohy na podlahu a vstala z postele. Potichu zamířila ke dveřím, vyšla z ložnice.

„Co je, Aničko?“ zaslechla Ondřejovo mumlání, když za sebou zavírala dveře. Zase se mu zdálo o Anh. Během noci se mu vetřela do snů několikrát. Zatímco se Tamara na své polovině postele snažila eliminovat bolest tím, že se obracela ze strany na stranu, slyšela Ondřejovy rozrušené výkřiky. Měl o svou asistentku obavy. Volal ji, znovu a znovu se ptal, jestli se vrátí. Chyběla mu.

Tamara se rozhodla, že jí zkusí zavolat. Šla k telefonu v předsíni a navolila číslo pevné linky v bytě, kde Anh s několika dalšími studenty bydlela. Tamara i Doubravka jí tam nechaly už několik vzkazů, ale všechny zůstaly bez odpovědi. Jako by je házely do černé jámy. Tamara si umínila, že tentokrát bude ultimativní. Dá Anh jasně na vědomí, že jestli se co nejdřív neozve, přijde o práci. Začnou si hledat novou asistentku. Možná jí naznačí (mluvit o takových věcech přímo bylo Tamaře trapné), že má i jiné důvody, nejen její nespolehlivost.

„Haló?“ Tentokrát se na druhém konci neozval vzkazník, ale mladý mužský hlas. Zněl rozespale.

„Knotková, dobrý den. Potřebuju mluvit s Anh.“

„Podívám se, jestli tu je.“

Slyšela kroky, vzdálené hlasy. Nikdy v tom bytě nebyla, ale musel být velký a relativně prázdný. Zvuky se v něm rozléhaly, jako by je nemělo co pohltit.

„Není, bohužel,“ ozval se po chvíli zase ten mužský hlas. Už nezněl rozespale, ale ochotně. „Máte číslo na její mobil?“

„Číslo mám, ale ona nemá mobil u sebe,“ vysvětlovala Tamara. „Zapomněla ho... to je jedno. Prostě s ní musím mluvit.“

„Promiňte, přeslechl jsem vaše jméno.“

„Knotková. Anh pracuje jako asistentka...“

„Už vím. Moment, paní Knotková,“ řekl a odložil sluchátko. Tamara slyšela, jak se s někým v dálce, zřejmě v jiné místnosti dohaduje. Trvalo to dlouho. Čekala a přitom se dívala na nástěnný kalendář. Byla na něm fotografie zasněžené aleje, pod ní slova Exupéryho: *Bůh je pravdivý stejně jako strom, jenom je těžší ho poznat*. Byla to jednoduchá pravda, ale pár kolegů v redakci s tím mělo problém. Tvrdili, že kalendáře, kde se to „hemží Bohem“, se špatně prodávají. Tamara si to nakonec prosadila a kalendář šel slušně na odbyt. Diářům s citáty se ovšem nevyrovnal. Moudré, čiré myšlenky jako průvodce na každý den v roce potřebovala neuvěřitelná spousta lidí. Letos udělalo nakladatelství i elektronickou verzi. Šéfredaktor dal Tamarě najevo spokojenost; zeptal se jí, jestli by zase nechtěla začít pracovat na celý úvazek. Chtěla by, ale kvůli Ondřejovi to nepřicházelo v úvahu.

„Jste tam ještě?“ zaslechla v telefonu.

„Ano.“

„Spolubydlící doufá, že se s Anh uvidí na fakultě. Ale není si jistá. Pokud tam bude, řekne, že ji sháníte.“

„Děkuju,“ odpovíděla s pocitem zahanbení. Zřejmě ho probudila, a on byl přesto velmi vstřícný. „Omlouvám se, jestli jsem vás vzbudila.“

„To je v pořádku,“ ujistil ji. „Tak nashle...“

„Promiňte,“ skočila mu do řeči. „Snažíme se ji polapit už přes týden. To nebyla celou tu dobu doma?“

Říkat studentskému společnému bydlení *doma* bylo poněkud přitažené za vlasy, ale lepší označení jí v rychlosti ne napadlo.

„Zřejmě je mimo Prahu.“

„Odjela? Kam?“

„Nevím, opravdu,“ odpověděl. Zdálo se jí, že nemluví pravdu. Jeho tón byl až přehnaně zdvořilý. „Ona se ozve. Vyřídíme jí, že vám má zavolat. Na shledanou.“

„Na shledanou. A děkuju!“

Zavěsil. Tamara zůstala ještě chvíli stát se sluchátkem v ruce. Nebyla si jistá, jestli něčeho dosáhla. U Anh si nebyla jistá nikdy ničím. Že by odjela z Prahy a nic neřekla, vůbec nebylo vyloučené. Několikrát už to udělala, vždycky jen na pár dnů a vždycky se pak omlouvala, že zapoměla zavolat. Někdy zapomínala i smluvené návštěvy nebo je na poslední chvíli odříkala. Někdy odešla dřív, než bylo dohodnuto, nezavřela okno, spálila hrnec. Na druhou stranu byla mimořádně milá. Vyrovnávala svou ztřeštěnost šarmem a vřelostí, takže Tamara nad jejími nedostatky a hloupostmi (jinak tu záležitost s kalhotkami nemohla nazvat) pokaždé přimhouřila oči. Tentokrát však bylo její počínání ještě bláznivější než obvykle. Od chvíle, kdy Ondřeje na mikulášské besídce v klubu *Benedikt* naráz, bez vysvětlení opustila, o sobě nedala vědět. V klubovně vedle hrnku s nedopitou čokoládou nechala ležet kožené rukavice a mobil. Ani pro jedno se nevrátila, ani jedno jí zřejmě nechybělo. Mobil byl zaheslovaný, nedalo se do něj dostat, další den se vybil. Teď tu ležel jako opuštěný psík, který z dlouhého čekání na paničku usnul.

Tamara znovu vzdychla. Za takovými výkyvy chování můžou být vážné problémy, uvažovala. Moc toho o soukromí Anh nevěděla. Jen to, že studuje práva a nebydlí u matky.

Jednou prohlásila, že matčina partnera nemůže vystát. „Je to vyčůranec,“ svěřila Tamaře výraznou pražštinou, která v jejích jemně vykrojených asijských ústech působila bizarně. „Dělá se před mámou hezkej, ale jediný, co ho zajímá, jsou prachy.“

Tamařina mysl se opět přenesla k výhře. Nadzvedla telefonní aparát. Herní tiket pod ním neležel. Nebyl ani na nástěnce, ani v adresáři, ani v dřevěné kazetě, kam ukládali všechno možné. Tamara kazetu prohledala už několikrát, papírek po papírku. Objevila při té příležitosti několik starých tiketů, na kterých byla úplně stejná číselná kombinace, ovšem jiné datum. Jeden byl dokonce z loňského roku. Vítězný tiket v kazetě neležel.

Otevřela skříň. Vytahovala ramínko za ramínkem, zvlášť důkladné inspekci podrobila Ondřejovu bundu. Rozepnula i zip na spodní straně límce, který běžně neotvírali. Kromě poskládané kapuce tam našla jen mrtvého mola. Vyhodila ho a pokračovala prohlídkou vlastního kabátu. Byla sice přesvědčená, že tiket do kapsy nestrčila, ale mohl jí ho tam dát Ondřej – nevědomky. Spoustu věcí dělal nevědomky, anebo z popudu své vlastní logiky, která byla pro zdravého člověka těžko srozumitelná. Mohl tiket strčit do pokladničky v kostele, vyhodit ho do odpadků nebo ho nechat kdekoliv válet. Nic z toho se Tamaře nezdálo vyloučené, Doubravčina včerejší hypotéza byla naproti tomu nepravděpodobná.

„Co ta ženská, která přišla odečítat vodoměr? Jestli se tiket válel na telefonním stolku, mohla ho sebrat.“

„Tři dny před tahem? To je absurdní.“

„Vyhrát miliardu a nedostat se k ní absurdní není?“

Měla pravdu, absurdní věci se prostě stávaly. Byly součástí Božího plánu, způsobem Jeho výchovy, formou Jeho lásky.

Tamara pověsila kabát zpět do skříně. Vytáhla se na špičky, prohlížela šály a čepice složené na horní polici. Při tom přemýšlela, co by udělala, kdyby tiket našla. Ze všeho nej-

dřív by si uvařila čaj. Posadila by se ke stolu a v naprostém klidu by si na nový stav věci zvykala. Vstřebávala by myšlenku, že už nikdy nebude muset počítat. Už nebude šetřit na nové auto, pračku, na Ondřejovy léčebné pobyty u moře. Redaktorské činnosti určitě nenechá, ale nebude si už muset nosit domů žádnou vedlejší práci, aby zaplatila složenky. Věnuje mnohem víc času Ondřejovi a především – ten plán se jí rodil v hlavě v noci, když nemohla spát – založí nadaci. Bude podporovat všechny, kterým v životě nepřálo štěstí. Všechny. Bez výjimky. Protože štěstí potřebuje každý. Kdo štěstí nemá, musí mít někoho, kdo mu dá kus ze svého. Tamara si byla jistá, že přesně to Bůh od lidí chce – aby si navzájem dávali štěstí. Proto ji nechá ten tiket najít.

Mezi čepicemi taky nebyl. Zavřela skříň. Odpoledne prohledá komoru. Zítra všechny zásuvky v kuchyni. Sekretář. Svůj psací stůl. Na to, aby se o výhru přihlásili, mají ještě pětadvacet dnů. A ani potom není všechno ztraceno, pročetla si důkladně evropský herní řád. Kdyby tiket našli během příštích tří let, pořád si výhru můžou nárokovat.

Vrátila se do ložnice. Bylo osm, čas vzbudit Ondřeje. Od úrazu trpěl lehčí formou hypersomnie, kdyby mu to dovolila, klidně by prospal deset až dvanáct hodin denně.

„Vstáváme, Ondrášku!“ řekla zvesela a vytáhla roletu. Venku bylo šero, nebe leželo na městě jako náhrobní deska. *Svatá Lucie teplo zabije*, zněla jedna z pranostik na dnešek. *Lucie nosí hřeby*, tvrdila jiná, ještě méně povzbudivá. A nejznámější: *Svatá Lucie noci upije, ale dne nepřidá*. Ať už stará pořekadla platila, nebo ne, dnešní ráno nebudilo chuť vyjít z domu. Teploměr za oknem ukazoval osm pod nulou, kouř z výfuků se válel nad vozovkou v těžkých chuchvalcích, které se nedokázaly zvednout ani rozplynout. S Tamařinými myšlenkami to bylo podobné. Táhly ji k zemi, nemohla se jich zbavit. Možná za zmizení tiketu nemůže Ondřejova zapomnětlivost, vtíralo se jí na mysl. Co když ho opravdu někdo ukradl? Někdo...

Z úvah ji vytrhlo Ondřejovo hlasité zívnutí. Odvrátila se od okna, šla k posteli, klekla si na pelest. Objal ji, chtěl se mazlit. Chvíli se jeho rukám poddávala, vzala ho do dlaní, trochu ho laskala, ale když ji na sebe zkusil strhnout, zabolelo to a odtáhla se. Pooperační pokyny ohledně pohlavního styku byly jasné. Alespoň dva měsíce sexuální půst.

„Ještě to nejde, mohlo by mi to ublížit,“ vysvětlila mu. „Pár dnů ještě musíme počkat.“

„Kolik?“

Vzala z nočního stolku kalendář s čárkami. Udělali je spolu, když se vrátila domů z nemocnice. Několik jich bylo přeškrtnutých, většina ještě zbývala.

„Tak moc?“ Zklamání v Ondřejově obličejí bylo až komické.

„Neboj,“ chlácholila ho. „Najdeme způsob, aby ti to uteklo.“

Ukázal na poslední čárku na konci dlouhé řady: „Co je to za den?“

„Pátek třetího února.“

„Třetího února,“ opakoval pomalu, jako by si datum chtěl vrýt do paměti. „V pátek třetího února budeme mít sex.“

Najednou se zasmál a vesele ji štípl do tváře. Tamara se taky usmála, ale šlo jí to ztěžka. Jestli tiket někdo ukradl, uvažovala sklesle, tak určitě ne paní, která přišla odečítat vodoměr. Musel to být někdo z jejich okolí. Někdo, komu důvěřují. Někdo, kdo zná jejich zvyky a chod domácnosti. Někdo blízký.

Úsměv se vytrácel, Tamaru znovu opanoval tísnivý pocit. Pocit, že náhlé zmizení Anh a ztráta tiketu spolu těsně souvisí. Podezřavost se jí vždycky protivila, ale zlé myšlenky se těžko odháněly. Působily zákeřně jako pomalý jed. Počtvrté toho rána si zhluboka vzdychla.

Vůně žampionů zintenzivněla, omeleta se lehounce nafoukla, její okraje dostaly jantarovou barvu. Usoudil, že je hotová. Pokud jde o omelety, Ludvík Brdečka se nikdy nemýlil. Rozpůlil ji a zkušeným pohybem šéfkuchaře vyklopil obě části z pánve na talíře. Sobě dal zelený, Doubravce modrý, její oblíbený. Ozdobil porce kolečky rajčete, na Doubravčinu položil dva plátky ovčího sýra. Od dětství ho milovala.

„Je na stole!“ zavolal. „Omelette de papa!“

„Už jdu,“ odpověděla z koupelny.

„Kafe, nebo čaj?“

„Čaj.“

„Jakej?“

„Vlastně žádnéj,“ změnila názor. „Nestihla bych vlak.“

Vstoupila do kuchyně, pohlédla na hodiny, sedla si ke stolu. Usedl naproti. Její ponurá nálada ho zahalila jako smog.

„Dělám až od dvou. Jestli chceš, vezmu tě autem,“ nabídl jí. „Než budeš hotová, něco si v Praze vyřídím a zase se spolu vrátíme domů.“

„Díky, ale zůstanu tam do večera. Přibrála jsem si ještě pár masáží.“

Chápavě přikývl. Nálada mezi nimi byla zjitřená, věděl, že mu víc neřekne. Nejspíš se sejde se svým zkrachovalým podnikatýlkem. Nebo s tím profesůrkem od Lorety. Oba ztracenci. Škodná. Nesahali jí po kotníky, ale vybrala si je. A Ludvík Brdečka byl ten poslední, kdo by své dceři chtěl domlouvat. Zvláště ne teď. Už týden mezi nimi vládlo ticho. Skoro ticho. Úplně mlčet nedokázal.

„Co miliardáři?“ Dal si záležet, aby to zaznělo lhostejně. „Pořád ještě hledají?“

„Tati!“ Vyčítavě se na něj podívala.

„S nikým jsem o tom nemluvil,“ ubezpečil ji. „Jenom mě zajímá, jak se to vyvíjí.“

„Zatím nijak.“

„Dokdy se o to musí přihlásit?“ zeptal se a strčil do pusy sousto omelety.

„Ještě mají tři týdny. Tamara to pořád nevzdává.“

„A on?“

„Ondřej už myslím na celou výhru zapomněl,“ odpověděla se soucitnou grimasou. Měla ji v obličejí, kdykoli o Knotkovi mluvila. „Víš, jak to s ním je.“

Pokýval hlavou. Věděl, a nevěděl. Knotek pro něj byl velkou neznámou. Nepříjemnou neznámou. Nedovedl si představit, co se v jeho poškozeném mozku děje. Znepokojovalo ho, že je Doubravka s tímhle vyšinutcem tak často sama. Dělal pro něj mnohem víc, než byla její práce. Měla až příliš vstřícnou povahu a Knotková toho zneužívala.

„Tati, nezlob se, ale musím letět.“ Vstala, přestože jí na talíři zbýval ještě velký kus omelety. „Večer si ji ohřeju. Schovej mi ji, jo?“

„To víš, že jo,“ odpověděl ironicky. Ohřívání houbové omelety by nikdy nepřipustil a jeho dcera to samozřejmě věděla. Strčila do pusy ještě jedno sousto a spěchala do před síně. Jako vždy, když mýjela kritický prostor, kde dřív ležel kokosový koberec, odvrátil oči. Ne že by tím něco mohl změnit.

„Pořádně se obleč, ať nenastydneš!“ křikl za ní, zatímco oknem kontroloval oblohu. Byla olověně šedá, plná sněhu. „Nezapomeň si vzít něco na krk!“

„Neboj,“ přiletělo od věšáku, kam neviděl. „Nezapomenu.“

Nejradši by šel za ní a ohlídal, co si obléká. Jestli si bere šálu, teplé boty, bundu s chlupatou podšívkou. Odmalička pro ni byl máma i táta v jedné osobě, obě funkce zastával bez problémů a rád. Klidně by v nich pokračoval třeba celý život. Ale už nebyla malá.

Odolal pokušení a zůstal sedět. Nesmí svou sedmadvacetiletou dceru okatě hlídat. Sledoval ji potají, aby nevěděla. Měl k tomu účelu vypracovaný sofistikovaný systém, jehož

dílčí části občas měnil, aby je neprokoukla. Byla chytrá, a přestože působila nevšímavě, opak byl pravdou. Věnovala pozornost každému detailu. Kdykoli ji špehoval, stálo ho to hodně nervů. Když jí lezl do telefonu nebo do počítače, musel být nanejvýš obezřetný. Otcovské rady a ponaučení omezoval na minimum. Nejradši by ji měl pořád na očích, navenek ale předstíral, že její samostatné aktivity podporuje. Naštěstí neměla chuť dělat si řidičský průkaz. Už jenom představa, že by seděla za volantem, ho děsila. Když jí na jaře zaplatil lyžařský pobyt v Alpách, týden nespal hrůzou, že si na sjezdovce srazí vaz. Jeho obavy se nenaplnily, stalo se však něco jiného: vrátila se zamilovaná. Zářila jako světluška. Chvilí měl z její záře radost. Dokud si o něm nesehnal informace. Byly zdrcující. Arnošt Žák rozhodně nebyl muž pro jeho dceru. Rozvedený podnikatel stíhaný exekucí. Z pohledu Ludvíka Brdečky neměl budoucnost.

„Tak já běžím.“ Obutá a oblečená se vrátila do kuchyně. Ovšemže šla nalehko. Vzala si elegantní kabát, ve kterém bude mrznout. Naklonila se, vzala ho zezadu kolem krku, dala mu pusu na kolečko pleši. „Měj se!“

Na chvilí chytil její ruce do svých. Zvedl hlavu, hleděli si do očí. V těch jejích byla hluboká sklíčenost. Doufal, že se tam neusadila navěky.

„To bude dobrý,“ ujistil ji. Přikývla. Oba věděli, o čem mluví. „Měj se!“

Provázel ji pohledem. I když měla špatnou náladu, vypadala půvabně. Přemýšlel, kdo kromě něj o spálenině asi ví. Samozřejmě její bankrotář. A pak ten druhý, profesůrek – scházela se s ním tajně, aby bankrotář nevěděl. David Tryml. Trojitá aprobece: český jazyk – občanská nauka – dějepis. Omotává Doubravku řečičkami. O svém gamblerství jí pochopitelně neřekne. Však to někdo udělá za něj. Inkognito. Ještě nikdy neodhalila, kdo za anonymními informacemi, které jí občas přistávaly v e-mailové schránce nebo v telefonu, vězí. Ludvík Brdečka se za své jednání nestyděl.

Když je někdo mámou a tátou v jedné osobě, musí se postarat o všechno.

Dveře od bytu zaklaply, slyšel ji scházet do přízemí. Rychle vstal. Hodil na sebe bundu, vjel nohama do bot, vyšel na chodbu. Byla to dobře secvičená souhra pohybů a myšlenek, nepotřeboval víc jak čtyřicet vteřin. Dolů ke schránkám, kolem společné kočárkárny, zadním vchodem ven. O minutu později už spěchal po cestě od bytovek k nádraží. Byla liduprázdná. Ideální místo přepadnout za šerého zimního rána osamělou ženu. Nebo ji přinejmenším obtěžovat. Zvláště dobře se k tomu hodil temný tunýlek pod tratí, kde v minulosti už k několika incidentům došlo. Byla to nejošemetnější etapa cesty. Doubravka už se k tunelu blížila. Neohlížela se, přesto si ponechával velký odstup. Na sněhu se nedalo jít neslyšně. Dával pozor na každý krok, nechtěl být přistižen. Přivedlo by je to oba do trapné situace – ona by se zlobila, on by sliboval, že už to nikdy neudělá. A příště by musel být ještě opatrnější.

Když zmizela v temném ústí podchodu, rozběhl se. Rukou v kapse se dotýkal kovového boxeru. Nosil ho jenom *pro případ*, ale kdyby Doubravce hrozilo nebezpečí, neváhal by ho použít. Od chvíle, kdy své dceři ublížil, se o ni bál víc než dřív. Trnul strachem, aby jí neublížil ještě někdo jiný. Věděl, že jeho chování je obsesivní. Nedokázal ho změnit.

Doběhl na kraj tunelu, nahlédl dovnitř. Chvíli trvalo, než si oči zvykly na šero. Oddychl si: všechno v pořádku. Doubravka už se blížila k východu, nikoho kromě ní neviděl. Zůstal stát, čekal, dokud nevyšla na druhém konci ven.

Teprve když vystoupala po schodech k železniční zastávce, vydal se na zpáteční cestu. Přemýšlel, co ho dnes čeká. Hned jak bude doma, odešle tu zprávu. Už ji měl připravenou. Stručnou, věcnou, v neosobním stylu. Nic než fakta, která se dají ověřit. Ludvík Brdečka znal svou dceru dobře. Se závislákem se tahat nebude. Jeden ji málem připravil o život, každému dalšímu se obloukem vyhne, tím si byl jistý.

Zrychlil. Za zády slyšel zvuky příjíždějícího vlaku. Za chvíli zastaví a Doubravka nastoupí. Bude lepší, když jí zpráva přijde cestou, ať má čas informaci strávit. On si pak v klidu dopije kávu, dojí svou i Doubravčinu omeletu, chvíli bude surfovat po síti. Je před ním den jako mnoho jiných. Pár nákupů, osmihodinová směna *U Kosti*, po návratu čekání na Doubravku nad knížkou a konvicí čaje. Ani kapku něčeho silnějšího, ani čuchnout ke špuntu! S alkoholem byl definitivně konec, už čtyři roky nevypil ani skleničku. Svou poslední si pamatoval naprosto přesně. Byla to stříbrná tequila a dopřál si ji tu osudnou neděli krátce před večerí. Pět minut předtím, než zakopl o odstávající roh kokosového koberce a vylil na svou dceru horký olej z fritézy. Možná by se to stalo, i kdyby byl střízlivý, ale to se nikdy nedoví. Abstinence byla způsob jeho kajícínosti a vděku. Byl šťastný, že popáleninu přežila. Nic víc si nemohl přát. Donedávna. Teď byly okolnosti jiné. Knotkovic výhra otočila kolem osudí.

Libčické skály vystupovaly z mrazivého oparu nad Vltavou v měkkých bělostných obrysech, které jim dodávaly ještě fotogeničtější vzhled než obvykle. Doubravka je zachmuřeně pozorovala oknem vlaku. Měla zimu ráda, ale dnes ji všechno skličovalo. Od prvního okamžiku, kdy se probudila, byla v depresi a nic na tom neměnil fakt, že se po dlouhé době opět vyspala ve vlastní posteli. Ani otcova omeleta její skleslost nezahnala. Zčásti ji zavinil včerejší telefonát šéfky rehabilitačního centra.

„Potřebovala bych, abys to zítra vzala za nemocného kolegu,“ požádala tónem, který byl sice prosebný, ale zároveň apeloval na Doubravčinu solidárnost. „Skolila ho chřipka. Má pět objednaných klientů. Tři se podařilo odříct, ale dva jsme nezastihli, takže přijdou. Jsi jediná, na koho se můžu obrátit.“

V Doubravce se všechno bouřilo. Chtěla být sama. Potřebovala klid. Pročistit si hlavu a zbavit se té tíhy, která ji táhla k zemi. Měla v plánu vzít si běžky a pustit se po svém oblíbeném okruhu kolem Erzu, Static, Únětického potočka, přes Tiché údolí a po pobřežní stezce zpět do Libčic. Zoufale toužila po pohybu na chladném čerstvém vzduchu. Jenže to by šéfce musela říct NE a s tím měla problém. Říkat NE Doubravka nedokázala a její okolí to vědělo. Takže to nakonec dopadlo jako vždycky: slíbila, že pomůže. Přejde. Dostala své pověsti dobračky, která na sobě nechá dříví štípat.

Protějšší břeh Vltavy běžel za oknem vlaku jako zpomalený film. Být odkázaná na jízdní řád příměstské dopravy bylo sice nepohodlné, ale cesta autem nebyla o moc rychlejší. Jet s otcem by navíc znamenalo přizpůsobit se mu. Doubravka si svůj čas ráda organizovala sama. Když už musí do Prahy, sejde se s Davidem. Měl dnes volno, slíbil, že na ni počká na holešovickém nádraží a doprovodí ji do rehabilitačního centra. Od minulého týdne bylo jeho chování jiné. Jako obvykle se na Arnošta vyptával, chtěl vědět, kdy se s ním viděla a co spolu dělali, její odpovědi ho však nedokázaly rozpálit jako jindy. Něco ho v myšlenkách zaměstnávalo. Nevěděla co, ale budilo to v ní obezřetnost. Od neděle byla ve střehu. Do žádných detailů a pocitů ho tentokrát nezasvětila. Týkaly se jenom jí a Arnošta. A nového pouta, které mezi nimi vzniklo.

Vlak zastavil v Roztokách, do jejího vagonu přistoupila hrstka nových cestujících. Některé z nich znala od vidění; stejně jako ona jezdili touhle trasou už celé roky. Děti rostly, dospěli stárli, měnili se jí před očima. Ráda by věděla, jakých změn si oni všímají na ní. To hlavní samozřejmě neviděli. Nemohli vidět. Úzkostlivě své stigma skrývala. Žádné odvážné výstřihy, žádná krátká trička, žádné průhledné materiály. David jí k narozeninám koupil svůdné krajkové šaty a upřímně se divil, když si pod ně vzala kombiné. Byl

v těchhle věcech mnohem natvrdejší než Arnošt – který měl ovšem zase jiné chyby. Doubravka občas uvažovala, zda je nutné mít dva nedokonalé muže, aby jejich spojením vznikl jeden vyhovující. Arnošt byl pracovitý, David měl znalosti. Arnošt byl spolehlivý, David vyzývavý. Při sexu s Arnoštem se cítila blažená, David ji strhával k překračování hranic. Arnošt dovedl být nepříjemně tvrdohlavý, Davidovi chyběl takt. Často ji svou bezohledností zraňoval. Neuvědomoval si, jak zoufale je nejistá, jak nenávidí svoje břicho, svůj pocit méněcennosti, svůj osud. Jak moc ho chce změnit. Arnošt to věděl a dával jí naději.

Po páteři jí přeběhlo mrazení. Perspektiva, která se před ní během několika posledních dnů otevřela, brala dech. Záračné možnosti plastické chirurgie byly najednou na dosah. Čtyřicet pět milionů eur!

„Není to moje výhra. Ani Ondřejova,“ prohlásila Tamara, když se vrátila z nemocnice. „Je to dárek z nebe a dostaneš z něj, kolik budeš chtít.“

Doubravku to doslova srazilo na kolena. Ve srovnání s Tamařinou velkorysostí si připadala dvojnásob stigmatizovaná. Chamtivá. Zlá. Nejradši by se Tamaře rozplakala na rameni a prosila ji o odpuštění za svoji nízkost. Ale jediné, na co se zmohla, bylo poděkování. „Ještě neděkuj,“ radil otec. „Počkej, jak bude mluvit, až se ten tiket najde.“

Jestli se najde. Doubravka o tom čím dál silněji pochybovala. Bylo tu příliš mnoho otazníků, největší z nich Anh. Dozvěděla se o výhře jako první. V pátek, v době, kdy proběhlo slosování, byla s Ondřejem sama doma. Co udělala? Sebrala mu tiket z peněženky? Nebo si o něj bezostyšně řekla? Stejně bezostyšně, jako se před časem nabídla Davidovi? (Svým netaktním způsobem Doubravce všechno prozradil a ji dodnes zaměstnávala představa, jak asi celá scéna proběhla a jestli byl David vůči půvabům Anh opravdu tak imunní, jak tvrdil.) Měla v sobě něco kočičího, dovedla se přitulit. Už nějakou dobu z Ondřeje potají tahala peníze.